PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 3
Березень
1977

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

No. 3 MARCH, 1977 VOL. XVIII.

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $8.00
Передплата до інших країн 8.00
Поодиноке число ..... .80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

РІК XVIII. БЕРЕЗЕНЬ, 1977 Ч. 3

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $8.00
Subscription in other countries 8.00
Single copy ..... .80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Б. І. Антонич — Шевченко 1
— Ще до потреб єдности громадської думки 1
Л. Лист — В. Касюрак членом Ради 3
В. Дарда — Його кохана (фрагмент) 4
— Українки здобувають позиції 6
Прот. П. Білон — Д-р Харитя Кононенко 8
Ольга Бойчук — Ювілейні святкування у Канорі, Саск. 14
Музейні Вісті 18
Prof. C. A. Manning — Taras Shevchenko as a World Poet 19
Звіт Провінц. З'їзду в Манітобі 22
Квіти незабутнім 24
Громадська і родинна хроніка 26
Українська вишивка 31
Домашнє господарство 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Портрет Варвари Рєпніної — Т. Шевченко

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
в Мічам, Саск.
як один з перших сімох відділів
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
у рік ювілею 50-ліття
нашої організації
сердечно вітає
Централю, редакцію „Променя", всіх членок по відділах. Оцінюємо працю нашого проводу в минулому і тепер та бажаємо найкращих успіхів у майбутньому.
З. Марковська голова **О. Борса,** секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
в Кіндерслей-Ітонія, Саск.
З нагоди Ювілею 50-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
щиро вітає
Централю Союзу, редакцію „Променя", провінціяльні екзекутиви, відділи з їх членством та все жіноцтво. Висловлюємо признання бувшим і теперішнім провідницям; бажаємо всім кріпкого здоров'я та найкращих успіхів у майбутній праці.
Анна Охрей, голова **Ґеня Бойчук,** секр.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926—1976-7

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СВОГО 50-ЛІТТЯ ГОТУЄТЬСЯ

ДО

УРОЧИСТИХ СВЯТКУВАНЬ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Богдан Ігор Антонич

ШЕВЧЕНКО

Не пишний монумент із мармуру Ти залишив по собі,
коли туди відходив, звідкіля немає вороття.
За бронзу й мідь тривкіше слово, — і, як завжди, сонце сходить,
і не цвітуть свічок лілеї молитвами забуття.

Не тихне сторож вишні — соловейко в місяця пожарах,
дівчата не вмовкають, і зозулиним, весіннім чарам
все піддане. Земля і на землі закон зростання й крови.
Змінливість вічна і трива незмінність прав і справ.
Країна, що над нею місяць грає, як і грав,
волошково, пшенично, черешнево, вільхово, вербово.

Не тихне клик чаїнний над лиманами, що в них заснули
вітри завмерлих бур, немов стяги потоптаних човнів,
де сплять сповиті у китайку, у червону, дні минулі
і море морщить хвилі, наче людські чола наглий гнів.

Це Ти сто літ показував мету і шлях стовпом вогнистим,
ми виросли у спадщині Твоїй, як в сайві сонця листя,
у куряві воєн, у мряці буднів час Тебе не зрушив.
Твоє наймення, мов молитву, кладемо на стяг,
бо знаємо, що мов тавро, понесемо в життя
печать Твоїх палючих слів, що пропекла до дна нам душі.

Ще до потреб єдности громадської думки

Кажуть люди: "Хорони мене, Боже, від приятелів, а з ворогами я дам собі раду."

Це народне прислів'я, як філософія українського народу, який впродовж довгих століть під пануванням чужих навчився шукати захисту перед підступом ворога свого національного життя, який дуже часто підходить в ролі приятеля. Сотки, а то й тисячі прикладів в історії нашого народу пригадують нам про це.

Цю народню філософію доводиться переносити на ґрунт нашого громадського життя в Канаді, а в цім випадку на ділянку наших самостійницьких організацій СУС, та застосовувати її там, де вона очевидна.

Ми воліли б не писати про таких наших "приятелів", ми воліли б, щоб їх в нас взагалі не було, але не писати не можемо, бо коли не будемо вияснювати справи нашого становища, а промовчувати те, що нам приписують наші "приятелі", виглядало б, що ми з тим погоджуємось.

Деякі події останніх часів показують нам, що ідеологія СУС декому не є вигідна і тому появляються час від часу такі анахронізми, як ось надрукована в »Українському Голосі« доповідь п. Гавриїла Тетеренка, яку він виголосив на провінційнім з'їзді ТУС і Колегії Св. Андрея у Вінніпеґу, де між іншим, обговорюючи цілі і завдання організації СУС каже:

> « Ми мусимо знайти ціль, мету яка буде притягати одиниць, що не говорять, не читають і не пишуть українською мовою, і що не мають таких прізвищ як МкЛеллан, МкІнтайр і Гарді. Тільки тоді, коли ми зможемо пристосувати себе до обставин і задержати при собі молодь та мішані подружжя в нашій спільноті й Церкві, ми зможемо зберегти свою ідентичність як окрема група. Але коли ми не будемо готові змінити свої цілі й ідеологію, то я буду свідком смерти СУС, і мабуть Церкви, як народної інституції. »

Цікаво, правда! Часом провід СУС ігнорує такі "рекомендації" або тлумачення ідеології СУС, одначе цього разу Централя СУС зареаґувала бо надто великої відваги набрались його "приятелі", зробивши крок уперед. Авторові доповіді відповів обширно секретар

СУС д-р Левко Фарина, що було також поміщено на сторінці СУС в »Українському Голосі«, де між іншим каже таке:

« Коли п. Тетеренко заявляє так загонисто, що філософія, засади й цілі (одним словом — ідеологія) Союзу Українців Самостійників (СУС) вже перестаріла й пережита, треба заперечити. Основою СУС є збереження своєї національної ідентичности, плекання, збереження, розвивання й розповсюдження українських культурних цінностей. Цю основну ідеологію викристалізували молоді українські студенти, учителі, працівники, хлібороби і початкуючі промисловці в другій декаді цього століття, і вкорінили її в організовану формy в 1927 році, коли формально засновано СУС у Канаді. А що було 8 жовтня 1971 року? Устами самого прем'єра П'єра Е. Трудо, була проголошена "нова" багатокультурна поліса федерального уряду Канади, а саме, що кожна етнічна група в цьому краю має право на збереження й плекання своїх питомих культурних цінностей. Коли подумати, що основоположники ідеології СУС не були на багато років старші віком за Гавриїла Тетеренка, то хочеться скорше їх прославляти за їх передбачливість, а не твердити, що їх ідеологія вже мертва. »

Та дуже б помилявся той, хто подумав би, що ми обвинувачуємо молодого п. Гавриїла Тетеренка і треба б бути дуже наївним, щоб повірити авторові, що те, що він говорив це його думки і переконання. Це молодий студент, який про організацію СУС напевно ніколи не читав і нею не цікавився.

Головне питання тепер — хто стоїть за плечима цього молодого автора доповіді про ідеологію СУС? Хто вони є, оці "приятелі", що сховались за спину недосвідченого юнака? І чи не є це моральним злочином тих, які збираються викинути за поріг українську мову (згідно з тенденціми доповідача), а разом з нею всю свою ідентичність?

Не проминув згаданий автор в доповіді і Союзу Українок Канади, який є в системі СУС як його складова організація. Правда, що він похвалив Союз Українок за те, що ... помагає церковним громадам фінансово.

« Чому Союз Українок Канади є такий сильний в порівнянні до ТУС? Союз Українок має конкретну ціль. Він не є на першому місці культурною організацією, а більше функціонує як поміч Церкві. Сьогодні Союз Українок Канади функціонує головно як сестрицтво. »

Отже цікаве питання, — як автор розглядає ролю сестрицтв? Хіба виконувати працю для церкви не є культурною справою? Відмовляючи Союзові Українок, що *"він не є на першому місці культурною організацією, а функціонує головно як сестрицтво"*, тим самим автор обнижує вартість сестрицтва, відмовляючи йому культурних вартостей.

Мабуть, що автор ніколи не бачив статуту Союзу Українок Канади, тож поможемо йому тут, щоб і він знав на майбутнє. Подаємо деякі точки нашого статуту для вияснення про нашу культурну діяльність:

б/ Поширювати освіту, культуру, збуджувати національну свідомість, плекати і скріпляти почуття національної свідомости серед українських жінок молодшого покоління ...

в/ Зберігати і продовжувати культурні надбання українського народу в наших домах (релігійні обряди та народні звичаї і традиції);

г/ Дбати про культурне і релігійне виховання дітей;

г/ Збирати і зберігати в музеях Союзу зразки українського народнього мистецтва;

д/ Поширювати знання і зацікавлення всіма галуззями народнього мистецтва, дбати про його розвій, зберігати ... чистоту українських вишивок та народніх одягів . . .

з/ Піддержувати, як і досі, Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, як історично - національну, автокефальну і соборноправну церкву, "яка постала в Канаді з волі самого українського народу".

ПОШТОВИЙ УРЯД ВИМАГАЄ

Просимо Передплатників журнала „Промінь" звернути увагу на час, коли кінчається передплата. Подивіться на наліпку Вашої адреси і вгорі побачите, що там зазначено місяць і рік. — Це тоді кінчається Ваша передплата.

Просимо не відтягати висилку своєї передплати на наступний рік. Поштовий уряд Канади вимагає, щоб „Промінь" висилався передплатникам, а не післяплатникам. Після трьох місяців, від закінчення передплати, ми тратимо привілей висилати Вам журнал 2-ою клясою. Коли і дальше ми висилаємо Вам журнал, то ми платимо більше за пересилку. В такому разі, ми будемо змушені післяплатникам підвищити їхню післяплату, враховуючи підвищення коштів пересилок. Задавненим післяплатникам будемо змушені висилку „Променя" припинити.

Валерія Касюрак обрана членом Ради Губернаторів Виндзорського Університету

Панна Валерія Касюрак була обрана членом Ради Губернаторів Виндзорського університету на трирічний речинець. У Канаді, а також на північно-американському континенті, немає багато українців чи українок, які осягнули такі високі відповідальні становища в університетах.

Валерія Касюрак, дочка сл. пам. Теодора та Марії Касюраків, народилась у м. Брендоні в Манітобі. Початкову і середню та університетську освіту здобула у Виндзорі й Лондоні. Почавши свою професійну працю секретаркою посадника (мейора) м. Виндзору, вона згодом перейшла до асекураційного підприємства "Екселсійор Лайф Іншуренс Ко.", де й працює до сьогодні на екзекутивному становищі консультантки професійним клієнтам.

Крім професійного заняття В. Касюрак відзначилась між всеканадським та українським громадянством своїм завзяттям та всецілою відданістю для добра суспільства, в якому вона живе. Вона бере активну участь на екзекутивних становищах у багатьох (більше ніж 60) харитативних організаціях міста Виндзору, цілої Канади та на міжнародному форумі в Організації Об'єднаних Націй. Будучи членом канадської делеґації ООН, вона мала добру нагоду використати свій дипломатичний хист, щоб поінформувати інші делеґації ООН про терпіння нашого переслідуваного народу на Україні.

Українське свідоме громадянство цієї околиці, оцінюючи її щирий вклад на всесторонне збагачення культурного й політичного життя м. Виндзору, відповідно її за те відзначило. Товариство Українських Абсольвентів міст Дітройту та Виндзору обрало В. Касюрак *Українкою Року*, що була великою шаною для неї, бо вона перша удостоїлась цієї відзнаки, якою Товариство постановило щорічно відзначувати найбільше заслужених українських діячів.

Ось недавно Всевиндзорська Фундація (Ґрейтер Виндзор Фаундейшен) на своєму спеціяльному річному бенкеті нагородила В. Касюрак, разом з президентом Виндзорського університету, попереднім посадником міста Виндзору, провідником Професійної Спілки

Валерія Касюрак

та провідниками автомобілевої промисловости, похвальною грамотою.

Рада Українських Студій міста Виндзору щиро бажає високозаслуженій Валерії Касюрак дальших успіхів на професійно-громадському полі, а зокрема на новому становищі члена Ради Ґубернаторів Виндзорського університету.

Лідія Лист

Відділ ім. Ольги Басарабової у Вакав, Саск.

з нагоди 50-річчя

Союзу Українок Канади

щиро вітає

центральний провід організації і все наше членство по відділах. Бажаємо найкращих успіхів в служінню своїй рідній Церкві та своєму українському народові в Канаді у майбутньому.

За ВІДДІЛ

Олена Шевчук — голова
Катерина Луцюк — секр.

В. Дарда

Його кохана

(Фрагмент з повісті)

Вперше про Яготин нагадав Шевченкові поміщик Тарновський. В Яготині доживав свого віку колишній віце-король Саксонії, а згодом генерал-губернатор "Малої Русі" — князь Рєпнін, і Тарновський попрохав Шевченка, аби він виконав копію з князевого портрета роботи швайцарського художника Горнунга.

Тарновський мав домашню ґалерею картин і дуже пишався нею, як і взагалі своїм меценатством — утримував ще в маєтку велику оркестру з кріпаків. Він любив запрошувати до себе в Качанівку, видатних людей — художників, композиторів, акторів. У свій час тут гостював навіть Глінка, і Тарновський, з ким би не затівав розмови, ухитрився обов'язково про те згадати.

А коли дізнався, що на Україні з'явився Шевченко — приїхав він з Петербурга разом із відомим байкарем і письменником Євгеном Гребінкою, — Тарновський одразу поспішив запросити до себе столичних гостей.

Одне, що ці знамениті особи побувають у його маєтку, а друге — дістати роботу такого прославленого художника, як Шевченко, улюбленого учня самого Брюллова, — не давало спокою старечому самолюбству Тарновського.

Отож, коли Шевченко з Гребінкою й справді опинилися в Качанівці, одразу зайшла мова про портрет Рєпніна.

Тарновський улесливо доводив, що ніколи не насмілився б турбувати Тараса Григоровича — справа відома: молоді роки, зустрічі, гостювання, — але що вдієш, коли тут, у їхніх краях, не знайти пристойного маляра.

— Тарасе Григоровичу, — прикладав господар до вузеньких сухих грудей кістляву, рясно обтикану коштовними перснями руку, — це потрібно всім нам!

Тарас завагався. Те, що йому одразу ж пропонували малярську роботу, а отже, й певний заробіток, було добре. Бо їхав він до бідної, закріпаченої рідні і хотів бодай трохи допомогти матеріяльно. Обіцяв же й Микиті купити воли — хай би трохи легше господарювалося, і Ярині допомогти, бо чоловік її од постійних нестатків та злиднів дуже розпився, і Йосипові, що недавнечко одружився, треба щось дати.

А вирвався ж він з Петербурга, як кажуть, ні гроша за душею, — студент студентом, та ще й недавній кріпак. Щоправда, "Кобзар" вже побачив світ, наробив великого шуму, Рєпніни — незвичайні люди, і вам буде приємшив його матеріяльної скрути — нічого ж не одержав за свої твори.

Якось так виходило, що гроші ніби цураються його, не припливають, а, мов та вода, протікають крізь пальці. Лихо та й годі!..

Отож від замовлень Тарасові одмовлятися не хотілось, але ж... Надто вже він роз'їздився. Ось уже другий місяць, як з Петербурга, а все в дорозі, в гостях, і якщо згодитись завернути ще в Яготин, то коли ж він потрапить тоді до своєї Кирилівки, куди поспішав, де на нього чекають не дочекаються рідні брати і сестри, які ще й досі не мають волі.

Тарновський помітив Шевченкове ваганння і, побоюючись відмови, — а він знав уперту вдачу Тарасову ще з Петербурга, — поспішив додати багатозначно:

— Ви не пошкодуєте... Запевняю вас. Рєпніни — незвичайні люди, і вам буде приємно познайомитися з ними.

— Гаразд, — побіцяв Тарас, — я зроблю копію.

— Але це потім, — втрутився Гребінка. — Спочатку ми з Тарасом Григоровичем заглянемо до Волховської, у знамениту Мосівку.

— Євгене, пожалій, — докірливо заперечив Тарас. Він добре знав, що означало оте "заглянемо". Волховська, старенька вже і зовсім немічна багата поміщиця, щороку дуже бучно відзначала свої й чоловікові іменини, — влаштовувала грандіозні балі, куди запрошувала і незлічену рідню свою, і багатьох знайомих. Про ці балі Тарас чував ще в Петербурзі, де мосівську садибу Волховської земляки жартома нарекли "українським Версалем". Тож Тарас, проникливо дивлячись Гребінці в очі, запитав:

— Може, досить уже візитів?

— От-от, — лагідно пояснив Гребінка — він завжди був чемний, зрівноважений і з усіма розмовляв з особливою лагідністю та поштивністю. — Я й хочу тебе, друже, звільни-

ти від багатьох візитів. Поїдемо до Волховської, там збереться знать з усієї України, принаймні з кількох губерній, і ти зразу побачиш багатьох, хто запросив тебе в гості, — отож до них можна буде й не їхати. А заодно — домовишся з деким і про замовлення . . .

Отже — поїхали в Мосівку.

Тут справді було людно. Великий двоповерховий панський будинок, з безліччю кімнат, віталень, терас та флігельків, заселили гості — говіркі, збуджені, поважні з виглядУ.

Стара Кароліна, головна економка і права рука господині, збилася з ніг, розміщаючи приїжджих. Навіть альтанки серед мальовничих зарослів парку були перетворені в спальні кімнати.

Нестихаючий гамір стояв на подвір'ї — іржали коні, скріпили карети, звідусіль чулися вигуки й вітання — люди приїжджали, зустрічалися, знайомились . . . Кожен намагався бути в центрі уваги, триматись статечно й поважно, з гідністю, і лише молоді панночки, яких тут виявилос добіса — Волховська любила молодь, бо сама в юні літа славилась палкою вдачею та безтурботністю, — лише молоді панночки гучно ахкали та підвискували та підстрибували з щебетом, немов синички.

Для Тараса все це були чужі, незнайомі люди. Але його, виявилось, майже всі тут знали. Досить було молодому етнографу з Лубен Афанасьєву-Чужбинському, який першим впізнав Шевченка, радісно вигукнути: — Та це ж наш Кобзар! — як всі затовпились коло Тараса, намагалися познайомитись ближче, почути голос поета, потиснути йому руку.

А ввечері Шевченкові навіть доручили відкривати баль, хоч це завжди робили найповажніші гості із найближчої рідні господині. Тарас підійшов до Волховської і запросив її до танцю, але де вже старій було пройтись у нестримній кадрилі через величезну, осяяну вогнями залю, коли вона ледве переставляла свої неслухняні, затерплі ноги, ледве дибала з костуром та ще й з боків підтримували її під руки молоденькі небоги.

Стара винувато, журно всміхнулася і передала свій почесний обов'язок молодій, найвродливішій серед присутніх тут жінок Ганні Закревській.

Ганна зовсім недавно вийшла заміж за багатого і значно старшого од неї поміщика Платона Олексійовича Закревського, що мав добрячий маєток у Березовій Рудці, неподалік од Яготина. Була зовсім юна, гнучка й тендітна, немов тополька, і, коли Тарасові очі зустрілися з її неймовірно синіми, ніби аж чорними очима, щось в його грудях терпко стріпнулося, і потім ввесь вечір він був неприродно збуджений і нежданно щасливий, бо повсякчас бачив перед собою оті незвичайні очі.

На балі, крім Ганни, були ще дві Закревські — Софія й Марія, сестри Платона Олексійовича, та його менший брат Віктор — жартун і невтомний баламут. Тож Тарас одразу потрапив до веселого гурту молоді, і сам не стямився, як промайнуло кілька днів — у завзятих розвагах, палких суперечках, в бучних поїздках і тихих розмовах десь у холодку столітніх дерев чи на густо зарослім пустиннім березі ставу.

З Ганною Тарас бачився часто, і поглядами вони вмудрялися сказати одне одному більше, ніж інші багатослівними розмовами.

Але ж Ганна була одружена, і марне вже сподіватися на її взаємність, на вірну любов, на щастя та родинний затишок.

Ех, і невезучий же він! Могла ж Ганна зустрітись раніше, ще дівчиною, а не дружиною цього тупого й вовкулакуватого собакевича. Але ж чи потрапила б тоді вона — проста козачка — сюди, на цей пишний баль, серед багатих і знатних?! Звісно, що ні . . . Та й він сам чи потрапив би сюди . . .

Та думка прикро вразила його.

Тарас непомітно залишив галасливу компанію і побрів у найглухіший закуток парку. Вийшов до нешироКого мальовничого ставу, завішаного густо плакучим вербовим віттям, сів на великий, обліплений мохом старий пеньок. Замислено стежив, як на покритій зеленавою ряскою поверхні води пружно стрибали водяні коники.

Загледів на розлогім лататті велику зелену жабу. "Наче у казці, — зринула думка. — Не вистачає тільки, щоб ця жаба раптом перетворилася у красуню і заговорила людською мовою, запропонувала йому стати вірною дружиною". Але навіть у казці не сподівався, що могла з'явитись красуня, вродливіша за Ганну, бо, скільки жив, не зустрічав ще ні в кого таких бездонно вражаючих очей, як у неї.

Довго сидів замислений. Не помітив, коли й жаба, чимсь наполохана, притьма шубовснула з листка у воду. Вивів його з тієї задуми чоловічий голос, що несподівано пролунав збоку:

— Так ось де ви сховались од своїх лег-

Одарка Соджонкий

коважних друзів!

Тарас рвучко обернувся. За кілька кроків од нього стояв невисокий, плечистий чоловік років під п'ятдесят з якимсь негарним обличчям — чи то від занадто широких, що зрослися на переніссі, чорних брів, чи від більмуватого правого ока, що дивилось кудись убік.

Навіть не збагнув спочатку Тарас, чого хоче од нього ця людина. Проте останнім часом з ним часто заводили мову зовсім чужі люди, і він уже перестав з того дивуватися.

— Я давно хотів вас бачити саме таким, як зараз, — знову обізвався незнайомий, підходячи ближче, — серйозним і вдумливим . . .

Придивившись, Тарас згадав — та це ж Капніст, син відомого російського поета-сатирика, автора знаменитої "Ябеди". Гребінка їх же знайомив . . .

Вони розговорилися. Капніст запевняв, що давно вже збирався ближче познайомитися з Шевченком, бо багато чув про нього хорошого.

— Але ви так захопилися веселощами, що я . . . — посміхнувся ніяково, від чого його обличчя набуло несподівано приємного виразу, — вже, було, втратив надію побачити вас не як легковажного молодика, а як найбільшого нині поета на всій Русі.

А коли він дізнався, що, крім поїздки додому, в рідну Кирилівку, Шевченку необхідно побувати ще в Яготині, Капніст враз пожвавішав і розповів багато такого, від чого Тарас вирішив зараз же, не відкладаючи, їхати до Репніних . . .

УКРАЇНКИ ЗДОБУВАЮТЬ ПОЗИЦІЇ

В недавних муніципальних виборах у Вест Ванкувер, Б. К., до шкільної ради вибрано українку, пані Одарку Соджонкий, з роду Ременда. Вона є теж екзекутивним директором Інституту Освітніх Дослідів Британ Колюмбії.

Перед прибуттям до Ванкуверу два роки тому пані Соджонкий мешкала в Реджайні, де працювала в провінційному департаменті 8 років, і була директором Дослідів і Плянування.

Народилася Одарка в Овкборн, Ман., початкову освіту побирала в Мікадо, Саск. В роках 1954 - 1957 вона була студенткою середньої школи в Саскатуні і перебувала в Інституті ім. П. Могили, де й була головою Могилянок. Університетську освіту вона набула в Манітобському університеті і в 1960 році одержала ступінь Б.А. Після того вона була два роки на славістичних студіях. Після одруження вона знову мешкала в Реджайні і там викладала українську і російську мови в філії Саскачеванського університету. В 1971 році вона одержала диплому в Освітньому Плянуванні. Від тоді брала участь у різних провінційних і державних освітних організаціях.

У Ванкувері вона є членкою Української Греко-Православної Церкви. Вона є матір'ю 4-літнього сина, Томи.

Вітаємо пані Одарку Соджонкий на її новій позиції та бажаємо багато успіхів на ниві суспільно - громадській.

Відділ ім. Олени Пчілки
при Церкві Св. Володимира
у Тандер Бей, Онт.

з нагоди
50-літнього ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро вітає

ЦЕНЕТРАЛЮ, ПРОВІНЦІЙНУ ЕКЗЕКУТИВУ, РЕДАКЦІЮ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ" Й УСІХ ЧЛЕНОК ПО ВІДДІЛАХ.
ЩАСТИ БОЖЕ НА МАЙБУТНЄ!

Варвара Бойко, голова
Софія Мендик, секр.

Ви належите до Канади

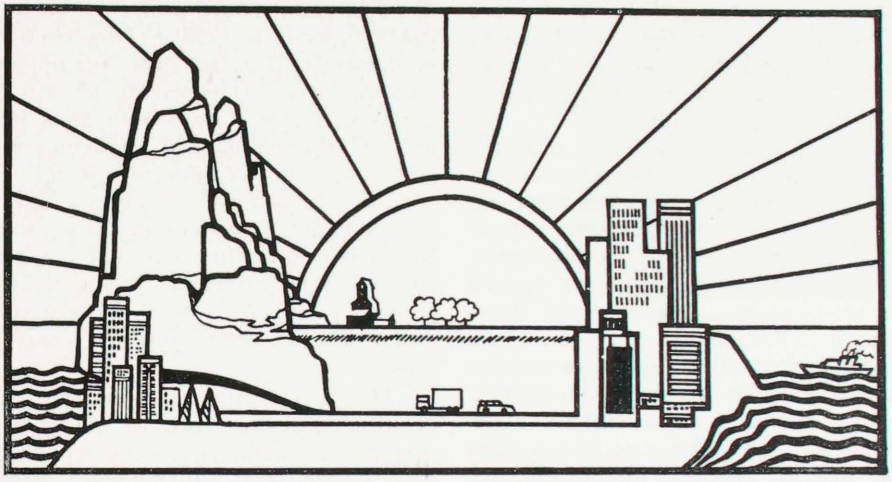

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з засягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

Прот. Петро Білон

Д-р ХАРИТЯ КОНОНЕНКО

В рік нашого 50-ліття, коли в наших святкуваннях перед нами оживають історичні події тих далеких днів, хай не буде забутою постать Хариті Кононенко, яка була одною з тих, які організували Союз Українок Канади.

Поміщуємо тут нарис Прот. о. Петра Білона, автора "Спогадів", який між іншими видатними людьми оповідає про Харитю Кононенко з часів її побуту в Канаді.

Кілька рядків про автора: Прот. о. Петро Білон належить до плеяди тих церковно-народніх діячів, для яких ціль життя зміщувалась у двох словах — Бог і Україна. Народжений у священичій родині на Київщині, був учасником Визвольних змагань у першій світовій війні. Спочатку як вояк Армії Української Народної Республіки, а згодом прийнявши духовний сан, був військовим капеляном впродовж всіх тих важких днів боротьби включно з життям в польському таборі інтернованих. 1924 року прибув до ЗСА а відти переїхав до Канади, до Форт Вілліяму на парафію Української Греко-Православної Церкви. Тут автор вперше зустрівся з Харитею Кононенко, яка вже була в дорозі до Европи.

Спогади кидають жмут світла на постать Х. Кононенко, якої діяльність і трагічна смерть з рук ворога поставили її в ряди героїнь визвольних змагань нашого народу.

Редакція

* * *

Серед численної громади українських жінок, що були учасницями наших Визвольних Змагань, п. Харитя Кононенко займає одно з перших місць, що й підкреслено в багатьох друкованих працях людей, що знали про її широку діяльність на українській ниві. Що ж до мене самого, то я познайомився з п. Харитею Кононенко ближче за таких обставин. Бувши на парафії у Форт Вілліямі, я прочитав в »Українському Голосі«, що Х. Кононенко перебуває в Саскатуні та "колектує" гроші на подорож нашої, відомої громадської діячки Софії Русової з Чехії до Америки на Вашінгтонський Інтернаціональний Жіночий Конґрес. Переслав і я свою лепту на таку небуденну справу п. Х. Кононенко, і незабаром одержав від неї вдячного листа. З цього часу і почалось наше ближче знайомство: спочатку листовне, а трохи згодом й особисте, про що розповім нижче.

З пізніших листів Х. Кононенко я довідався, що вона задумує залишити "холодну" Канаду та переїхати до Чехо-Словаччини, щоб продовжувати вищу освіту. Я зараз ж написав та просив її, щоб у поворотній подорожі не поминула й нашої хати, яка привітає її від щирого серця. Одержавши від неї обіцянку, а разом з тим і означений день приїзду до нас, я скликав нараду провідників "Просвіти" та просив і їх привітати й від себе нашу, вже й тоді заслужену діячку. При цьому я зазначив, що, не зважаючи на свої молоді літа, Х. Кононенко позначила свій шлях загальногромадською працею не лише в Европі, але й тепер у Канаді, де за її ініціятивою постала перша жіноча організація — "Союз Українок Канади".

Нарешті Харитя Кононенко нашим гостем... Вечором, того ж дня, я й дружина моя ведемо нашу землячку на оглядини нашої "Просвіти"... Відчиняємо двері й бачимо переповнену народом залю! Зараз же підійшли провідники "Просвіти" й запросили нашу гостю на сцену, і почались привіти: від церковного сестрицтва, від "Союзу Українок", від "Просвіти" та "Рідної Школи"; вся ж молодь привітала достойну гостю прекрасним букетом живих квітів. Серед усіх привітальних промов треба відзначити щиронадхнені промови, що виголосили учителі Володимир Купченко та Іван Пігуляк.

Несподівана урочистість та українська щирість привітань глибоко зворушили вражливе серце нашої гості, і вона приймала все те з повними очима сліз!.. За те ж і подяка її була незабутньо-прекрасна! — "Зустріли ви мене тут ніби свою королеву, і прошу мені вірити, що цю вашу зустріч я понесу у своєму серці та у своїй пам'яті через усе життя", — закінчила наша гостя свою подяку.

І це не були лише "святочні" слова, бо і з Чехії вона не раз писала в своїх листах: "Все своє життя буду згадувати з вдячністю для Вас за той теплий прийом. Те щире привітання й відношення до мене, якого я зазнала в Форт Вілліям, немов би освітлює все те темне і прикре, що я переходила перед тим".

В Чехо-Словаччині Х. Кононенко кінчає Подебрадську Академію з дипломом інженера

і Карловий Університет у Празі з титулом доктора філософії. Її непересічні здібності звернули на себе увагу не лише професорів, але й старшого українського громадянства, що намовляли Х. Кононенко вступити ще й до дипломатичної школи у Празі, яка славилась там, як одна з найкращих таких шкіл. Але за браком засобів до того Х. Кононенко не мала змоги виконати цього, хоч із великим жалем. Бо в одному із своїх листів до мене вона писала: "У нас, на жаль, нема ще ні одної людини, яка б таку школу скінчила, а брак у таких людях дошкульно відчувається".

Не солодка доля кожного ізгоя із своєї Батьківщини, неласкава була вона й до Х. Кононенко. На провесні свого молодого життя покинула вона свою рідну землю сиротою, і лише в Чехії зустріла вона свого дядька — професора Подебрадської Господарської Академії Вілінського, в якого, в найтяжчі часи свого життя знаходила розраду й душевний відпочинок. І ось раптом я довідуюсь із листа Хариті, що проф. Вілінський помер за трагічних обставин . . . — "Умер не тільки мій вихователь і опікун моїх молодечих літ, — пише Харитя у своєму листі, — але людина без міри добра й чесна, людина, що без жалю віддавала своє особисте добро в ім'я загального добра; і ця людина вмерла в обороні правди, суспільної честі та загального добра. З цього Ви зрозумієте, якою болючою є для мене ця подія; що я втратила не лише дядька, але й громадянина та вчителя, від якого я маю свій світогляд, усі чесні засади життя ! . . Після його смерти я залишаюсь з його дружиною, яку Ви знаєте як письменницю В. О'Коннор Вілінську. Її вже немолоді літа та теперішнє горе, вимагають *постійного догляду та опіки . . .* "

Але який може бути постійний догляд та опіка в житті двох, осиротілих жінок - емігранток, без жодних засобів до життя?! І здобування цих засобів, цього хліба щоденного після трагічної смерти професора Вілінського, незмірним тягарем лягли на плечі Хариті, і вона, при всій своїй щирій любові до тітки, не могла запобігти новій трагедії. Одного дня пані В. О'Коннор Вілінська, не знайшла в собі сили побороти своє велике горе — втрату дорогого мужа, й під колесами чеського поїзду закінчила своє життя . . . Тепер Харитя залишилась уже дійсно круглою сиротою ! . .

Диплом права, інженерський, з обсягу економіки й торгівлі, на чужій землі, в чужій державі дуже проблематичні фахи, і Харитя Кононенко не знайшла місця в Чехії для його застосування.

Харитя Кононенко

Далі продовжувати свої спомини про незабутню Х. Кононенко на підставі досить скупих та непевних відомостей, що я їх призбирав до цього часу, для мене ставало тяжко і я звернувся до моїх старих друзів - побратимів з наших Визвольних Змагань та таборового життя в Польщі, що весь час проживали, одні в Чехії, інші в Галичині й на Волині, та які могли знати про життя й працю Х. Кононенко там, — на місці, більше ніж я знав тут, в Канаді чи Америці з принагідного листування. З цією метою я звернувся листовно до своїх найближчих побратимів. Ось переді мною лежить *уже історичний матеріял*, що надіслав мені пан П. С. Талан з Балтимору, Мд., та який (матеріял) я з великим вдоволенням вміщую тут, як найдорожчий вінок на далеку могилу невіджалуваної пам'яті Великої Громадянки — Хариті Кононенко.

І.

"Міжнародню Жіночу Лігу Миру і Свободи, заснувала зараз після першої світової війни велика американська діячка Місс Емілі Балч, що й була її першою президенткою". Згодом її місце заступила не менш видатна американська діячка Джейн Адамс, що своїм великим авторитетом допровадила Лігу до великого розквіту, з якою числилися уряди різних держав, політики й преса. Її постійний

осідок був у Женеві, де містилося світове Бюро Міжнародньої Ліги Миру і Свободи, яке стояло в безпосереднім зв'язку з Союзом Народів.

До цієї Міжнародньої Жіночої Ліги Мира і Свободи, Українське Жіноцтво, яке знайшлося після першої світової війни, як суто політична еміґрація у Відні, заснувало в 1921 році Українську Національну Секцію Міжнародньої Ліги Миру і Свободи, на чолі з письменницею О'Коннор Вілінською, в такому складі: О'Коннор - Вілінська, Харитя Кононенко, Надія Суровцева, Оксана Храпко - Драгоманова, Мілена Лисяк - Рудницька, Н. Табакар, Ольга Галан, Олена Залізняк, Ївга Лосська, Олена Лотоцька - Токаржевська, Н. Ковалева, Олена Січинська - Левицька, Н. Даскалюк, Н. Удовиченко та Блянка Баранова - Бачинська.

Згодом секція переїхала до Львова й там, на загальних жіночих зборах, переорганізовано Секцію з новим складом Головної Управи, на чолі з п. Блянкою Барановою, з 13-ти членкинями, серед яких знаходимо й д-ра інж. Х. Кононенко.

II.

Стаття "ПАНІ ДОКТОР. Пам'яті Хариті Кононенко. Уривки із старого листування М. К."

"Недалеко від Полтави рідне село панни д-р Х. Кононенко — Миколаївка, одначе все дотеперішнє життя провела вона у Києві, в домі своїх найближчих — Вілінських. Тітка її О'Коннор - Вілінська любила товариське життя. Її найближчі — Лисенки, Старицькі, Черняхівська, Русова, Садовський і інші — були майже щоденними гістьми. Висока культура Києва, доповнена в тім домі його достатком, ткала світлу мережу молодих літ Хариті. Про ці дні "дома" про особи свого дозвілля оповідала вона барвно, живо та з великим запалом, питомим нашим друзям з Великої України. Училась в Київській гімназії. Тут, в колі своїх друзів росла її воля служити в майбутньому Україні. І коли настали дні визвольної боротьби, більшість цих друзів стали в обороні України і згинули в боях під Крутами! На сторінках тутешніх часописів описала вона похорони своїх товаришів, — тих безприкладних Героїв, і похорони свого молодого щастя, своїх сердечних сподівань. А тепер вона на вигнанні, та не нарікає на долю: вона хоче і мусить здобути науку і досвід . . ." Бувши в Чехії, вона вписалась на юридичний факультет та одночасно на економічно - торговельну високу школу і здобула вже два титули: докторський з обсягу юридично - суспільних наук та інженерський, з обсягу економіки та торгівлі. Її серце пестить титул "Панна Доктор". І справедливо! Муравлиною працею всіх духовних і фізичних сил здобула вона не титули, а знання та місце в суспільстві, серед невідрадних матеріяльних обставин вперто йшла до своєї мети . . . Живо й цікаво оповідає про своє життя на Закарпатті, про працю серед пластунів, про Закарпатську Україну та її мешканців. Тепер лишається тут — у Галичині, будує пляни майбутньої праці серед нас і разом з нами. Вона зацікавлена жіночою працею у ділянці народнього господарства і для того нав'язує вже контакт з Товариством "Сільський Господар". До праці докладає стільки енергії та самопожертви, що дивуєшся звідки черпає вона ті сили на безнастанні поїздки від села до села, з повіту до повіту?! Помимо тих поїздок та праці в Централі "Сільського Господаря", в рамцях Товариства веде господарські курси для нових кадрів сільсько - господарських інструкторок, яких завданням є — раціоналізувати та поліпшити й підвищити жіночу господарку села. Крім того, вона редаґує жіночу сторінку »Діла«. Завдяки її письменницькому хистові та гострій спостережливості, її статті порушують живі питання нашого суспільного життя. Чутлива на кожний прояв добра чи зла в громаді чи пресі, реаґує словом і пером. Сама твердого характеру й непохитна в поглядах, буває невмолима противниця кволих і злих! Ця добра серцем, весела й мила Панна Доктор стає тоді завзятою, часто нетолерантною до всіх ухилів громадської моралі. Здавалось би, що той широкий засяг інтересів та діяльности зажирає її цілком, що немає вже місця на приватне життя. Вона належить до тих людей, на яких не можна не звернути уваги, вона хоче жити на очах людей і в серцях людей . . .

Рік 1941. Події знов заскочили нас і сколихнули наші уми та серця новими сподіваннями та реалізацією нашої відвічної мрії. Почалась війна і здійснився сон - мрія Хариті; ожила надія на поворот в рідну Україну. Але німці не дали дозволу, і тому Харитя їде до Рівного на Волині. Там засновує Станицю Українського Червоного Хреста, в першу чергу для опіки над полоненими. Німецький кулак

душить Україну та докладає всіх зусиль, щоб якнайбільше винищити синів її. Табори полонених перетворюються на табори голоду, тифу й смерти. Треба невпинної, настирливої енергії, спритy та гнучкости, щоб видерти з кігтів ляйтерів та ґефрейторів напівживі кістяки номерованих полонених. Тиф шалів і серед тих, кого вдалося врятувати з полону, і захоплював найближче Харитине оточення. Харчі доводилось організувати нелегально, ризикуючи потрапити до в'язниці, або й чого гірше . . .

А тут і Київ алярмує про голод серед української інтеліґенції, і Харитя поспішає на допомогу Київським братам.

Весь цей непосильний труд та незгоди не зломили духа панни Доктор, а навпаки, те терпіння ще більше гартувало її завзяття й сили новою міццю для відплати . . . Збезчещена країна горіла вже повстаннями, народ вставав проти нової неволі. Почалися масові арешти української інтеліґенції на Волині, і ґестапо, одну з перших арештувало д-ра Х. Кононенко. На оборону поневоленого й пограбованого народу стали кадри сміливців, яких не застрашили сталеві машини наїздника, ні муравлища полків. Вони, ті безіменні герої, карали катів доразовими судами. У Рівному впав від рук героїв ґестапівський посіпака. У відплату за його окаянну голову виволікли ґестапівські кати з тюремних льохів 33-ох в'язнів: 17 мужчин і 16 жінок, між ними і Харитю Кононенко; поставили їх перед дулами машиновихх карабінів. Коротка команда, тріск карабінів і 33 життя урвалось . . . Нагло увірвалось і життя Пані Х. Доктор Кононенко тоді ж 15-го жовтня 1943 року . . .

"Ще не вмерла Україна!" — крикнула Харитя в останню хвилину життя на цьому світі . . . Вона умирала з іменем своєї Батьківщини на устах, як з іменем її пройшла своє коротке але й повне змісту життя!

Чи вмерла Харитя Кононенко?

Вона не вмерла, бо залишила наслідки своєї великої праці для живих, бо її життя і смерть є прикладом для тих, що залишилися й живуть, що передадуть пам'ять про неї майбутнім поколінням, як про одну з найкращих постатей в ряді невтомних і незломних українок - борців, українок - громадянок!"

* * *

Вписуючи ці прекрасні сторінки в ділах невиджалуваної страти д-ра Хариті Кононенко та страшні у злочинах німецького наїздника на нашій землі, якоюсь несамовитою дійсністю й стає переді мною страшний факт, що Харитя Кононенко не живе, не заповняє собою всі ті ділянки праці серед свого народу, які вона так щиро полюбила й віддавала їм усі свої молодечі сили, своє уміння, своє непересічне знання. Нехай же їй буде легкою Волинська Земля, а її незабутнє ім'я нехай буде вписане на сторінках нашої Нової Історії поруч Героїв Крут, Базару та всіх Високих Могил Безіменних Героїв України!

"Спогади"

ПРЕДСТАВНИЦІ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ВІННІПЕҐУ ВІТАЛИ ПАНІ МАРУСЮ БЕК

В неділю 23 січня вечером, в залі готелю Ст. Ріджес у Вінніпеґу, жіночий КУК, під проводом голови пані Ярослави Паламарчук улаштував скромне прийняття для пані Марусі Бек.

Пані М. Бек, заступник голови Виконного Органу УНРади з Детройту прибула до Вінніпеґу, як гість - доповідач на Свято Державности, яке відбулось в неділю по полудні 23 січня у переповненій залі Плейгавзу.

Крім доповіді в залі концерту, яка була спрямована на політичне положення нашого народу, його утиски, арешти, русифікацію і жорстоку несправедливість імперіялістичних тенденцій Москви, пані Бек зокрема промовляла вечером до представниць жіночих українських організацій Вінніпеґу. Тут у менших подробицях вона оповідала про ситуацію українського життя в сучасній Україні, переповіла дещо зі своєї поїздки в Україну, про потребу допомоги і безперестанну оборону арештованих дисидентів, які у важких умовинах життя борються за право жити і за свободу культурного розвитку українського народу.

Тепло і щиро вітали представниці жіночих організацій одну з видатних жінок-українок нашого часу, невтомну громадську діячку пані Марусю Бек, яку представила на вечорі голова Центрального Комітету Українок Канади, пані Ярослава Іванчук.

Канада має новий закон про громадянство

Він увійшов у життя 15 лютого 1977.

Ви можете гордитися днем, в якому отримаєте канадське громадянство з усіми його привілеями і обов'язками.

Новий Закон про громадянство не зміняє статусу тих, що раніше стали канадськими громадянами.

Іміґранти, що законно прибули до Канади, будуть зацікавлені такими змінами в новому Законі:

1. Жінок і чоловіків трактують однаково без уваги на те, чи вони одружені, чи ні.

2. Кандидати на громадянство мусять жити в Канаді три роки.

3. Вік повноліття виносить 18 років.

4. Кандидатів на громадянство трактують однаково без уваги на країну їх походження.

Як і колись, існує аплікаційна оплата, проте службовці Державного Секретаря дадуть вам безплатні інформації і допомогу в приготуванні аплікаційної форми.

Коли треба більше інформацій, пишіть або підіть до найближчого Суду Канадського Громадянства.
Або пишіть до:

The Registrar of Canadian Citizenship,
130 Slater Street, Ottawa, Ontario
K1A 0M5

Secretary of State
John Roberts
Minister

Secrétariat d'État
John Roberts
Ministre

50-ЛІТНІ ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ ВІДДІЛУ ІМ. М. МАРКОВИЧ У КАНОРІ, САСК.

Неділя 7 листопада 1976 року позначується урочистим та історичним днем в житті зорганізованого в Союзі Українок Канади жіноцтва, відділу ім. Марії Маркович у Канорі, Саск. Це день Золотого Ювілею цього Жіночого Товариства, яке було зорганізоване 7-го жовтня 1926 року, як також день Ювілейних Святкувань 50-річчя нашого славного Союзу Українок Канади, який був зорганізований того самого року.

ЧАСТИНА ГОЛОВНОГО СТОЛА. Зліва направо: Ґеня Кобилка, Степан Кобилка — голова громади, п. Орест Закрицкі — представник федерального уряду з рамени багатокультурности (промовляє), пані Анастасія Шемелюк — крайова голова Союзу Українок Канади, о. прот. В. Бойчук, добр. Ольга Бойчук, пані Павля Данильчук — голова відділу, д-р О. Данильчук, пані Марія Котелко — уступивша голова.

Урочисті святкування почато о годині 10:00 рано Святою Літургією, яку служив парох Всеч. о. прот. В. Бойчук, а милосвучно співав церковний хор під диригентурою пані Павлі Данильчук, голови відділу. Св. Літургія відправлялася за здоров'я членок Союзу Українок, а зокрема за членок відділу ім. Марії Маркович. Це була молитва подяки Богові за світлий пройдений організаційний шлях праці нашого жіноцтва й рівночасно молитва-прохання о благословення Боже на працю у другім півстолітті. У своїй проповіді Всеч. о. В. Бойчук свою проповідь пов'язав він з недільною Євангелією про сіяча доброго зерна на Христовій Ниві, порівнюючи сіячів доброго зерна й на організаційно-громадській ниві.

По Св. Літургії і Многоліттю членкам була відправлена за 19 померлих членок товариства й за померлих членок Союзу Українок Панахида.

По Богослужбових відправах всі громадно переїхали до Народнього Дому на ювілейний бенкет. Заля тут прибрана святочно, великий напис 50-ліття Союзу Українок Канади й відділу ім. Марії Маркович, горіючий „Смолоскип", емблема Союзу Українок Канади й портрет патронки товариства, маки, блавати, золота пшеничка, розкішні кошики живих квітів, калачі, ювілейний торт, горіючі золотої краски свічки та переповнена по береги членством і гостями заля надавала нашому 50-літтю надзвичайно святочний настрій.

За головним столом сиділи: пані Анастасія Шемелюк, голова Союзу Українок, представник федерального уряду від багатокультурности п. Орест Закрескі з Ріджайни, парох о. прот. В. Бойчук з добродійкою, Павля Данильчук, голова відділу з мужем д-ром Олександром, Анеля Стратійчук, почесна голова відділу з мужем Григорієм, п. Гюбер Ґібней, представник міста Канори, п. Володимир Мисак, радний міста, Марія Котелко, представниця провінційної управи С.У.К., п. Степан Кобилка, голова громади з дружиною, п. Тарас Король, голова місцевого ТУС і Беті Рудачик, голова старшого відділу СУМК. Молитву й благословення страв провів о. В. Бойчук, а обслуговували при столах членок товариства й гостей сумівки й жіноцтво церковної громади.

Ювілейне свято відкрила добр. Ольга Бойчук, господиня пообідньої програми. Вона представила головну гостю пані Анастасію Шемелюк, голову Союзу, яку голова товариства пані Павля Данильчук уквітчала корсажем живих троянд, а дальше представила почесних гостей, найстарших членок товариства й бувших голів відділу та попросила до слова голову товариства пані Павлю Данильчук. Голова в своїм змістовнім слові виголосила радісне привітання всім членкам Союзу Українок з нагоди Золотого Ювілею. „Велика честь належить всім членкам-піонеркам, а наш горіючий „Смолоскип" зорганізованого життя хай перейде до рук наших дітей і внуків", сказала вона. Опісля пані Данильчук представила цілий заряд, комітети, референтки, голови груп і всіх присутніх членок товариства. В той час всіх заквітчано живою квіткою, що принесло всім пошану й вдоволення бути учасницею 50-літнього Ювілею Товариства й Союзу.

Писемні й усні привіти були виголошені від представників урядів — федерального і провінційного, проводу УГПЦК, проводу організації СУС, сусідніх відділів і громад та поодиноких провідних осіб.

Концертову частину Ювілею почав церковний хор і членки відділу, під управою пані Павлі Данильчук, хор відспівав „Як славний наш Господь" і ювілейну пісню, а всі членки відспівали гимн Союзу Українок. Під час концертової частини Достойна гостя пані Анастасія Шемелюк, голова Союзу виголосила змістовну ювілейну та організаційну промову, яка була вершком наших ювілейних святкувань. Представила шановну гостю пані Катерина Лабюк, а слово подяки склала пані Галина Данильчук.

З нагоди 50-ліття відділу були відзначені 44 довголітні членки відзнаками з числами років їхньої приналежности, між якими число 25 отримали: Домка Андрусяк, Марія Котелко, Марія Мельничук, Олена Денис, Ольга Анака, Анна Романов, Стефанія Ґорчинська, Марія Мисак, Катерина Дутка, добр. Ольга Бойчук, Оленка Козоріз, Марія Сушель-

ницька, Домка Лопащук, Анна Скорець і Анна Олійник; число 30: Анна Тимрик, Анна Охітва, Олена Ягольницька, Веронія Василович, Наталія Козоріз, Анна Дорошенко, Розалія Скорець, Анастасія Тутчак, Павла Данильчук, Марія Лодба, Стефанія Хохоляк і Марія Ободяк; число 35: Альбіна Мисак, Варвара Цимбаліста, Анна Деркач, Дарія Ортинська, Параскевія Кушнір-Тріщук; число 40: Катерина Лабюк, Юлія Тимрик, Оксана Покильчук, Марія Гребенюк, Марія Ортинська й Єлисавета Лабюк; число 45: Марія Худяк, Анна Полович й Анеля Стратійчук; число 50: Євгенія Козяр, почесна членка відділу, Клявдія Малінська й Катерина Ягольницька. Всі членки, від 50-літніх вниз, отримали всі відзнаки з числами згідно з їх роками приналежности, як напр. 50-літні отримали всіх шість відзнак. Членок представляла добр. Ольга Бойчук, відзнаки вручала голова відділу пані Павля Данильчук, яка вручила „Смолоскип" з 6-ма відзнаками й голові Союзу на згадку спільних святкувань Союзу Українок у Канорі. Дальше відділ відмітив особливо працю двох активних і провідних членок, а саме Анелю Стратійчук, як піонерку й семилітню бувшу голову, нагороджуючи її почесним головством товариства, і пані Павлю Данильчук, довголітню провідницю культурно-освітніх та виховних комітетів і вісім-літню голову товариства, нагороджуючи її почесним членством відділу. Коротку історію про даних членок подала добр. Ольга Бойчук, а почесні Грамоти їм вручила пані Анастасія Шемелюк.

Вищезгадані точки були переплітані солько-словами сумківок Наді Киба, яка відспівала „Думи мої" і „Черемшина", та Одарки Ортинської, яка відспівала в супроводі на піяно Ґені Ортинської „На що мені чорні брови" і „Коби мені черевички". Також канорський СУМК під управою Галини Данильчук виконав один український народній танець.

Історію товариства в короткому прочитала пані Анеля Стратійчук, яку, хоч дуже скорочено, бажаємо подати до відома нашому зорганізованому членству й читачам „Променя". Жіноче Товариство Союзу Українок Канади, Відділ ім. Марії Маркович у Канорі, Саск., було зорганізоване 7-го жовтня 1926 року, за ініціятивою тодішнього пароха Всеч. о. Петра Мельничука й учителя Івана Чайки та свідомих жінок. На перших організаційних зборах вписалося 12 членок, з яких більшість були молоді жінки й молоденькі дівчата, а членська вкладка виносила 25 ц. на місяць. До першого заряду були вибрані членки: Параня Котик — голова, Анна Свинарчук — заст. голови, Анна Денис — секретарка й Анна Гоменюк — касирка. Зразу працю в товаристві приходилося провадити з причини несприятливих релігійно-національних обставин з деякими труднощами, через те вже 3 січня 1927 року, на надзвичайних зборах товариства, винесено свідуючу резолюцію: „Коли ми сформували Товариство й коли ми чуємося членками сорок мільйонового українського народу, то ми повинні стояти твердо при своїй українській справі. Ми не повинні встидатися ні боятися перед напасниками. Ми повинні обстоювати за наш український поневолений нарід і за його волю і честь. Ми бажаємо, щоб наше Товариство було чисто українське й ми не сміємо дозволити, щоб одиниці висмівували наш український нарід...". По цьому праця пожвавилася, а коли в 1928 році, за головства Євгенії Козяр, товариство стало відділом Союзу Українок Канади, то від того часу, за вказівками Союзу, праця пішла значно вперед у кожнім напрямку. Товариство почало постійно збільшуватися членством і організаційною працею для своєї Церкви й Народу. Воно дало великий вклад у вихованні дітей і молоді в Недільній та Українській школах і молодечих організаціях СУМК. Було й є все жертвенне для церковних, організаційних та загально канадських потреб.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

Зліва направо: Дарія Ортинська, Ольга Ойстрик, Альбіна Мисак, добр. Ольга Бойчук, пані Анастасія Шемелюк — голова Централі Союзу Українок, Павля Данильчук — голова відділу, Анеля Стратійчук. Другий ряд: Катерина Лабюк, Анна Романов, Галина Данильчук і Ґеня Ортинська.

З радістю можна сказати, що Канорське Жіноче Товариство зробило великий поступ у своїй праці, як господарчій так і культурно-виховній. Починаючи 12-ма ідейними членками-піонерками, з яких 4 були в заряді, а в ювілейному 50-літньому році, товариство начислює 135 членок, з яких около 50 займають різні позиції, як у заряді так і різних комітетах. За час свого існування 23 членки в різний час були головами товариства, з яких три вже впокоїлися. З нагоди 50-ліття товариство приготовляє видання історії відділу, яка має вийти у двох мовах.

Наприкінці програми жіночий і мішаний хор відспівали дві пісні „Анумо сестри дорогі" й „Стоїть гора высокая". Заключне слово виголосила пані Альбіна Мисак — голова ювілейного комітету.

Гимнами „Ще не вмерла Україна" й „Боже, щасти" закінчено ювілейну святочну програму. Слідувало краяння й роздача ювілейного торта та господині подали каву.

Нехай головні цілі Союзу Українок Канади для нас і для молодшого покоління й надальше лишаться незмінними та будуть для всіх нас найкращим ДОРОВКАЗОМ!

Ольга Бойчук —
культ. освіт. референтка

Багатокультурність?

Ціла ідея багатокультурности має за завдання допомогти канадцям у співжитті та зрозумінні іншого походження і зрізничкованости.

Хоч урядова постійна політика стосується всіх канадців, проте багатокультурність побудована на засаді добровільности. Вдійсності, це залежить від нас, чи вона матиме успіх. Наш Федеральний Уряд встановив наступні програми й засоби для зберігання нашої культурної спадщини:

У МІНІСТЕРСТВІ ДЕРЖАВНИХ СПРАВ

багатокультурна програма має за завдання допомагати у плеканні культурного розвитку всіх канадських груп, які бажають зберегти свою спадщину й тим збагатити Канаду. Для осягнення цієї мети діють:

Взаємодія етнічних груп

Ця програма дає до диспозиції свої професійні сили на те, щоб допомагати групам на національному й льокальному рівнях у ділянках комунікацій та організацій.

Програма канадської ідентичности

намагається скріпити культурну ідентичність меншин та плекати зрозуміння і поширювати знання про культурну різнородність Канади за допомогою мистецтва, театрів, фестивалів народньої творчости та літератури.

Канадські етнічні студії

Під керівництвом Дорадчого Комітету для канадських етнічних студій діють програми дослідів етнічних студій в Канаді. Цей Дорадчий Комітет також спонзорує гостинні виклади професорів і лекторів у канадських університетах.

Технічні засоби для вивчення неофіційних мов

призначує фонди на опрацювання і продукцію навчального матеріялу для курсів мов.

Програма багатокультурних центрів

допомагає добровольчим групам організувати центри багатокультурности в льокальних громадах.

Програма інтеграції іміґрантів

допомагає різним групам у ділянці партиципації іміґрантів у канадське суспільство.

Програма дотацій

призначує фонди для добровольчих груп для підтримки широкого спектру багатокультурної діяльности.

НАЦІОНАЛЬНА РАДА ФІЛЬМІВ

Як частину свого вкладу в програму багатокультурности, Національна Рада Фільмів випродукувала понад 400 фільмів у 19 різних мовах. Їх можна безплатно отримати в бюрах Національної Ради Фільмів у Вінніпезі, Ванкувері, Торонто, Монтреалі, Оттаві й Галіфаксі.

Це залежить від вас.

НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ ЛЮДИНИ

Національний Музей Людини в Оттаві документує історію усіх етнокультурних традицій в Канаді. Цей музей зібрав величезну кількість експонатів, звуко-візуальних записів і фільмів. Спеціяльну увагу звертається на такі елементи як народня архітектура, хатнє умеблювання, передіндустріяльна техніка харчові продукції та ручних виробів, традиційні перекази, родинне і комунальне життя, свята та обряди. Також підготовляється культурні виставки та переїздні покази.

ПУБЛІЧНИЙ АРХІВ

Програма Національного Етнічного Архіву має за завдання віднаходити й охороняти етно-культурні рекорди перед втратою, пошкодженням чи знищенням. Персонал фахівців почав збирати рекорди цього багатого й важливого аспекту нашої спадщини через контакти з етно-культурними організаціями, товариствами та індивідуальними особами.

НАЦІОНАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

Національна Бібліотека зорганізувала багатокультурне бібліо-обслуговування. Воно має за завдання постачати книжки в неофіційних мовах, які вживаються в Канаді, для публічних бібліотек, поширювати збірки книжок у неофіційних мовах у більшості бібліотек. Першу колекцію книжок вислано з Оттави у березні 1975 р. Плянується додавати річно по п'ять нових мов, що має осягнути загальне число 70.

Подавайте свої погляди або звертайтеся по інформації листовно до:

Multiculturalism, P.O. Box 366, Station A, Ottawa, Ontario K1N 8Z9

Hon. John Munro
Minister Responsible
for Multiculturalism

L'hon. John Munro
Ministre chargé
du multiculturalisme

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

КУРСИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Школа Красного Мистецтва в Бенф, Альберта, співпрацюючи з головним відділом Музею Союзу Українок Канади, знову улаштовує Курси Українського Народнього Мистецтва. Слідуючі курси відбудуться в серпні 1977 року в Школі Красного Мистецтва т. зв. Бенф Центр:

Писання писанок	15—19 серпня 1977
Тканина (Рушники)	15—26 серпня 1977
Вишивка (Низинкова й Яворівка)	22—26 серпня 1977

під інструкторським проводом головного музею в Саскатуні.

Ті особи, котрі хочуть податися на стипендії в курсах тканини і вишивки мають подати свої аплікації до Школи Красного Мистецтва в Бенф, Альберта найпізніше до 15 березня 1977. Всі інші аплікації приймається до 30 червня 1977. Про дальші інформації та аплікаційні форми проситься подавати на адресу:

BANFF CENTRE
SCHOOL OF FINE ARTS
Box 1020
Banff, Alberta T0L 0C0

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Едмонтон

П-во Т. Т. Гнатюк	$1,000.00
Іван М. Прокіпчук з дружиною	90.00
Василь Ґаук з дружиною	100.00
М. Скуба з дружиною	25.00
Никола Боднар з дружиною	40.00
Пані М. Прокопів	300.00
Нелі Сенів	200.00
Анна Велещук (в пам'ять мужа Николи)	100.00
Пані Л. Ґеняк	50.00
Пані Флоренс Романчук	25.00
Веня Чумер	50.00
Катерина Міськів (в пам'ять Ліл Яхніцкі)	10.00
Люба Киба (в пам'ять мужа Фреда) — Ванкувер	50.00
Відділ СУК ім. Н. Кобринської — Велей, Б. К.	25.00

Саскатун

Михайло Бойчук з дружиною	500.00
Д-р Роберт Чайка з дружиною (в пам'ять Михайла Вишньовського)	100.00
Дмитро Сирник з дружиною	100.00
Марія Ткачук (в пам'ять М. Лазарук)	25.00
Марія Ткачук (в пам'ять А. Залізняк)	25.00
Анастасія Кіщук	50.00
Олекса Ленко з дружиною — Канора, Саск.	100.00
Петро і Марія Онисько — Вінніпеґ	100.00
Українська Канадійська Фундація ім. Тараса Шевченка — Вінніпеґ	1,500.00
Василь Буряник — Вінніпеґ	50.00

Кіндерслей, Саск.

Анна Охрий	100.00
Анна Гуменний	50.00
Василь Охрій	50.00
Відділ СУК ім. Л. Українки	100.00
Орест Гуменний з дружиною — Ітонія, Саск.	50.00
Морис Сорокан з дружиною — Принс Алберт, Саск.	100.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Айтуна, Саск.	100.00
Анна Магера — Кемсек, Саск.	10.00
Пані К. Сакалюк — Торонто (в пам'ять Анастасії Рурик)	100.00

По $10.00 — П. Бокшован (в пам'ять О. Андрущак) — Саскатун, Л. і Р. Мороз — Вадіна, В. і Е. Керелюк — Вадіна. З нагоди 50-ліття І. та А. Кіщуків — Саскатун: В. Копас, Б. І. Мадюк, М. Бойчук, В. Буряник, М. Тріщук, І. Пернаровський, Н. Дорош, Т. Лабач, Д. Сирник, Д. Максимюк, І. Баєр, О. Хомин, В. Сохацький (Н. Бетлфорд. По $5.00 — С. Сенишин, В. Сарчук, Г. Гнатишин, Б. Кусий, приятелі з Ґлеслин.

Вотерфорд, Онт. по $5.00 — Марія Світальська, Марія Шебець, Анна Галик, Марія Сокирка, Ольга Андрушко, Розалія Свідорович, Марселя Гулька, Магдалина Зигальська, Розалія Галик, Ольга Макадовська, Анна Стахник, Софія Новак; Кадворт, Саск. — Марія Сопотик, Юлія Дяків, Дора Тріщук, Петро Юзик.

За Раду Музейної Фундації
Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance Street
S7N 0R1

TARAS SHEVCHENKO AS A WORLD POET

By Prof. Clarence A. Manning
Columbia University

Taras Shevchenko stands out in literature as the greatest poet of Ukraine. He won for himself so much love and respect among his compatriots that to-day three quarters of a century after his untimely death there is hardly a Ukrainian home, be it rich or poor, be it in any part of the Ukrainian lands or abroad, that does not contain a portrait of the great writer. Literary critics not only of Ukrainian but of other origin have hailed him as one of the masters of poetry and his fame is spreading constantly.

All this is true and more than that Shevchenko deserves to be grouped with world writers. This is not only because he represents to the full the spirit of his native land and of its people, but because he has also a message for all humanity. In an age that feels as never before the injustice and the sadness of the world, he can speak with a commanding voice and can give words of hope and of consolation for men everywhere.

Yet if we would undertake to measure what his influence can be, we must remember certain things. An author and especially a poet cannot appeal abroad to strangers for precisely those qualities which have won him fame at home. Translation invariably destroys a certain poetic charm that is inherent in the original verse of the poet and there are many poets who have been fortunate enough to secure an adequate rendering in a foreign tongue. This almost automatically hinders a proper appreciation of a foreign poet, especially if he is one of those tender spirits whose art is so closely connected with the music of his own language that the beauty vanishes at the first touch of the heavy hand of a translator.

There are others who are of more sturdy stock. The message that they have for their own people may be as beautiful, as delicate as can be imagined but there is in their works a quality of universality, there is a deep meaning that can be conveyed without too much loss into another tongue, and even after many of the special beauties disappear there is a something that can still hold its appeal for men everywhere.

Shevchenko belongs to this second group. The tender music of his verse may be largely lost. It may be impossible to repeat in another language and in another system of metre that haunting charm that has endeared him to Ukrainians everywhere. His careful imitations of the Ukrainian folksongs may lose much in English or any other foreign tongue but the message which he was trying to give to his own people, his appreciation of their virtues and their defects, the aspirations which he was voicing for them still remain to inspire men in other lands and to picture to them the world which he was desirous of seeing for his own. Shevchenko as a world poet is going to live because at the very moment when he was setting out his ideals for his own people, he passed beyond their limits and spoke in universal terms about injustice and justice, about truth and humanity.

There may seem to be something paradoxical in all this. Nevertheless it is a strange fact that as we run over the list of those authors who have appealed to the continents and the centuries, we find that most of them were not consciously striving for a universal fame but they were aiming to represent the point of view of a relatively narrow society or class. Their vision did not lead to a denial of their surroundings but to a transcending of it. They were able to see the elements of the universal, of the spirit of humanity in the world around them, and men of their times and places grasped the idea which they were trying to convey and have loved them for it.

How does Shevchenko stand in this connection? He had hardly written a poem which does not deal directly or indirectly with the fate of his country. He was filled with the consciousness that when he was in St. Petersburg or in the desolate wastes of the steppes, he was a stranger in a strange land. His poetry is one long exposition of the beauty, of the history, of the tragedy of Ukraine, and he might seem at first sight to be only a poet of his people. Yet as we read him further, we see that he is dealing with even a greater subject than Ukraine and that is the fate of humanity with all of the varied emotions of the human heart.

He commenced his writing with the Kobzar and with the tales of the old Kozak past. He feels

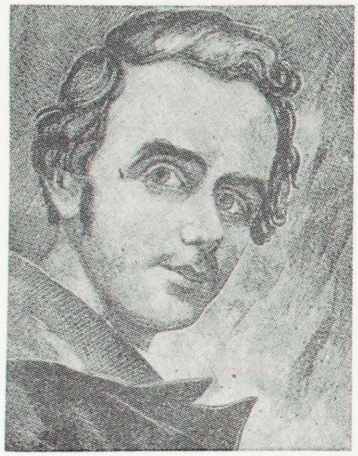

the thrill and admiration of all free humanity for that wild and turbulent life of the Zaporozhian Sich, that spirit of ordered liberty which alone can make free men work together for a common cause. That is the spirit that underlies his picture of the Kozak victories, whether they were won against the Poles or the Turks. Free men who are willing to combine under an able leader are more than a match for the obedient slaves of a ruler, be he a crowned head or a self-appointed dictator. Hamaliya, Ivan Pidkova, sections of the Haydamaki, all breathe this truth and that is why Shevchenko when he lets his mind travel over the Ukrainian past glorifies the democratic manners of the hetmans and the Kozaks.

In the Night of Taras, we have this idea definitely expressed, when the leader is in momentary difficulty, for the Poles gathered in numbers:

> But Taras called to the Kozaks,
> Asked them for their counsel;
> "Otamani and my comrades,
> Brothers dear and children!
> Give to me your wisest counsel,
> What can we accomplish?"

The power of the Sich in its early days was based on this frank recognition that the power of leadership cannot only be secured by formal appointment, that it rests with the individual free man and that people are happy who are able to use the individual capabilities to the full. It is unfortunate that the trend of Shevchenko's development drew him away from the creation of more poems of this character. Humanity from the time of the Iliad and the Odyssey have always loved and admired deeds of valor, of individual and collective heroism, of which the early history of the Kozaks was full.

The exploits of the early Kozak leaders and followers, seeking freedom at the risk of their own lives are closely similar to the deeds of many of the American frontiersmen, the men who went out to spread the American way of life across a continent, and they were fortunate; while the Kozaks became bogged down in the task of adapting their organization to the standardized system around them, and their less clear-sighted descendants wrecked the work that was being undertaken, it does not detract from the pictures that Shevchenko gave and from his vision of what might have been. That does not mean that he dreamed of a return of the old days. He well knew from his observation of the life around him that it would be impossible at any time in the near future to revive that old spirit to every generation the old stories are always new and as long as man has not lost hope, so long will he read and admire in whatever language the writings of a poet who has this vision on this appreciation of human qualities.

All those men who in 1918 dared to dream and work for an independent Ukraine were fired by the spirit of Shevchenko. So too, even though they did not know him were those who in other lands had the same goals and the same purposes. Freedom is more important than life — that was the spirit of the Greeks at Marathon and Salamis, of the Americans at Valley Forge, of men engaged in the struggle for liberation everywhere, and the smug assurance that peace is the supreme goal stands in direct contradiction not only to the history of the Sich and the writing of Shevchenko but also to the conscience and the mind of all except willing slaves.

After his return from his visit to Ukraine in 1843, the poet turned aside from this path. He had been brought face to face with a reality so ghastly that he could not take refuge in the past. He felt that these poems, great as they were, were not applicable directly to the present, and during the years between 1843 and his arrest and exile, he was looking at the world around him.

The form of his writings changed. The romantic glow of freedom by heroic combat disappeared and in its place there came a renewed emphasis on the needs of the present.

Shevchenko wasted no time in urging a partial amelioration of the lot of his compatriots. He appealed directly to the hearts and consciences of his readers. In no uncertain language, even at the risk of encountering difficulties from the censorship and the police, he spoke out against the tyranny of the tsars. Again he pitches his demands on the Ukrainian scene but his words have a far broader application than to one oppressed part of the Russian Empire. They have a message for the whole world.

Perhaps nowhere in this truth more strongly brought out than in "My Friendly Epistle to my dead, living and unborn countrymen in Ukraine and not in Ukraine." The poem is a condemnation of all those people who have sought for truth and justice and happiness by denying their own traditions and their own culture. It is equally severe on those who would live in the past, boast of a few exploits of their ancestors and decline to act for themselves. In the very beginning, he says:

> Look upon the quiet heavens,
> At your own dear country;
> Love with a sincere, true heart
> Such a mighty ruin!
> Break your chains and live as brothers!
> In a foreign country
> Do not seek and do not search for
> What is non-existent
> E'en in heaven and not only
> In a foreign country.
> In your home you'll find your justice
> And your strength and freedom!

He prefaces the poem with a voice from 1 St. John 4, 20, "If a man say, I love God, and hateth his brother, he is a liar." In the text and in the introduction which we have cited, Shevchenko puts his finger squarely on the fundamental evil of humanity. It would be possible for any society to rejuvenate itself, if it would face squarely the problems which confront it, if it would only seek in the better part of its traditions and in its deeper moral sense for the solution. Ukraine had fallen as much because of internal disunity and greed as because of outside pressure. Its sons had yielded to temptation to aggrandize themselves personally instead of working for the common good of all. It was so much easier, so much more alluring to believe that all would be well is they could only seek for Muscovite approval, if they could accept that culture and that point of view worked out by the foreign rulers, if they could only speak the fashionable jargon of the day and use it to blind their eyes to reality.

Shevchenko was no chauvinist, no foe of a foreign culture, as such.

> Go to learn and study
> And the foreign knowledge master
> But don't spurn your own.

He had earlier begged his compatriots to look with kindness and respect upon the past but that was not only a pleasant picture, it was not only something to recite in moments of relaxation. It was an obligation to live up to. It was a warning of the evils that had to be overcome if Ukraine was to be happy. Hence comes his conclusion:

> Oh, embrace, my dearest brothers,
> E'en your poorest brother;
> Let the mother smile with pleasure.
> She has long been weeping . . .
> Let her bless her faithful children
> With a fervent blessing!
> Let her kiss her little children
> With lips now unfettered.
> Then the shame will be forgotten.
> All the recent epochs,
> And new glory will be rising,
> Ukraina's glory!
> Then the sun will shine eternal,
> Quietly and sweetly . . .
> Oh, embrace, my darling brothers,
> That is what I beg you!

It is no easy road to happiness that Shevchenko points out. He calls for hard work, for a true moral and spiritual resurrection of his country. It is a simple idea and the mass of the reformers and the idealists and the friends of humanity could not accept such a simple solution. For them the hope of the future was to be found somewhere else. They thrilled to the glories of the past but they would not see why that past had vanished. They would not see that if the old Kozaks had been able to defeat Poland in battle, they had failed to create of themselves in their own home a lasting order.

(To be continued).

ЗВІТ ПРОВ. З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК В МАНІТОБІ

Перша сесія провінційного з'їзду Союзу Українок у Манітобі, відбулась у Вінніпеґу, в авдиторії Катедри Пресв. Тройці, 1175 Мейн вулиці, вечером 12 листопада 1976 року.

Сесію офіційно відкрида голова пров. екзекутиви п-ні Марія Мандзюк. Молитву перед з'їздом провів настоятель катедри о. прот. Ф. Керніцький. Вшановано хвилиною мовчанки померших членкинь організації. Маленька учениця садочка, Орися Кроль гарно продеклямувала вірш „Молитва Миру". До почесної президії з'їзду увійшли: пані Марія Сулима з Едмонтону, гостя-доповідачка від Централі, пані Марія Білоус — уступивша голова Манітобської Екзекутиви і членки Манітобської Екзекутиви. Секретарювали — добр. Г. Слюзар і Докія Черевик.

Пані М. Мандзюк, у своєму вступному слові подякувала членкам за співпрацю та сказала слово заохоти до дальших зусиль, склала привіт з'їздові від Ман. Екзекутиви та побажала найкращих успіхів у нарадах.

Слідували привіти делеґаток та представників складових організацій, нашої церкви, як рівнож і писемні привіти від відділів. Отець прот. Ф. Керніцький склав привіт як настоятель катедральної громади й як голова середньої Єпархії. Дав признання членкам Союзу Українок і вичислив їх здобутки та працю за минулих 50 літ, на літературному, культурному, церковному та народному полі.

Пані Соня Бейзик, голова відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці, привітала з'їзд і сказала, що посіяне зерно вродило добрі жнива. Тепер стоїть перед нами питання: яким буде наше наступне 50-ліття? Не дамо, щоб наш смолоскип погас. Заклиємо нових членок вступати в наші ряди.

Панна Теодора Гаврисишин перечитала писемний привіт від Музею Союзу Українок Канади за підписом Марії Ткачук, голови і Анастасії Кіщук, секретарки. В ньому пишеться: „Сьогодні на рідних землях України наша українська культура є загрожена русифікаторським знищенням, тому — ми всі члени складових організацій СУС, мусимо дальше стояти на сторожі наших завдань, щоби збе-регти нашу українську спадщину на цьому відтинку наших замагань". Інші що склали привіти були: пані А. Баклащук від відділу ім. Лесі Українки з Овкборн; пані Р. Грицай від відділу ім. Лесі Українки з Давфину; пані А. Шевель від відділу ім. Княгині Ольги при Соборі Св. Покрови в Вінніпеґу. Писемні привіти були від відділів в Портедж ля Прері, Толстой і Роблину.

По цім слідувала доповідь пані Марії Сулими, першої заступниці голови Союзу Українок Канади. Її представила пані Мандзюк. Пані Сулима, передавши привіт від Централі, говорила на тему: „На порозі другого пів-століття". Її промова була поміщена в „Українськім Голосі" 8 грудня 1976 року.

Стипендійна референтка пані Марія Юркова сказала, що впродовж двох років Манітобська пров. екзекутива виплатила $250 нагород нашим студентам за найкращі осяги в навчанні української мови. В 1975 році Тамара Шевців, Содборі, Онт. і Богдан Романик, Вінніпеґ, учасники Літніх курсів українознавства Колеґії Св. Андрея одержали по 25.00 дол. Марійка Піць, Вінніпеґ, студентка Манітобського університету, відділу Славістики, одержала 50.00 дол. В 1976 році, Оленка Кравченко, Вінніпеґ, і Богдан Стус, Едмонтон, студенти Літніх курсів Колеґії отримали по 25.00 дол., а Андрій Роздольський з Вінніпеґу, студент Ман. університету Славістичного відділу, отримав нашу стипендію в висоті 100.00 дол. (Манітобська екзекутива цього року підвищила цю стипендію з 50.00 до 100.00 дол.).

По закінченню сесії відбулось чайне прийняття, улаштоване стараннням трьох місцевих відділів Союзу Українок.

Друга сесія відбулася у суботу рано о годині 9:00 в Колеґії Св. Андрея.

Порядком нарад був принятий і фінансовий звіт, що його прочитала пані Д. Терновецька — як членка контрольної комісії. Вона склала подяку касирці пані С. Кирилюк та рекордовій секретарці добр. Г. Слюзар, що в добрім порядку книжки тримали. Заявила, що діяльність Ман. екзекутиви була дуже успішна.

Добр. Юстина Лучак, новообрана голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу

Порушено справу стипендійного фонду і сугестовано, щоб кореспонденційна секретарка в обіжнику заявила, що мінімальна пожертва від відділу повинна бути $5.00, бо деякі відділи розуміють, що ця пожертва має бути тільки $5.00 не більше. Також, щоб в обіжнику поміщувати листи тих відділів як зложили вже цю пожертву.

Друга справа, що обговорено на цій сесії, відносилася до нашої філії Музею. Сугестовано, щоб улаштовувати вистави в музеї і оголошувати ці вистави в пресі та на радіо, щоб музей був відкритий бодай одину годину в тижні, щоб на карточці була зазначена назва експонату в двох мовах, щоб була книжка з інформаціями про експонати, щоб зібрати охочих до праці в музеї і дати їм інформативний курс і тим способом улегшити зустрічі з туристами.

Тому, що в минулому, провінційній екзекутиві не було ясно, які обов'язки має референтка шкільництва, рішено, що ця референтка повинна б діставати директиви від референтки шкільництва при нашій Централі.

До провінційної екзекутиви на 1976 - 77 р. були вибрані: М. Мандзюк — уступ. голова, добр. Ю. Лучак — голова, добр. Г. Кіцюк — 1 заступниця, Р. Кондра — 2 заступниця, В. Ковальчук — касирка, добр. Г. Слюзар — рекордова секр., Д. Черевик — кореспо. секр.

Референтки: освіти — Г. Матвієва, шкільництва — А. Шевель, горожанства — Е. Зучкан, преси — Є. Білич, архіву — А. Сарчук, СУМК — О. Завісляк, стипендій — М. Юркова, до Жіночої Ради — А. Стельмащук. Окружні представниці: А. Грицак — Овкбирн, М. Андрейчук — Давфин, Клавдія Долинчук — Толстой. Контрольна комісія: Д. Терновецька, Д. Бабинчук, А. Гудима.

Комітет філії Музею Союзу Українок: голова/куратор — А. Павлик, 1. заст. голови — С. Бейзик, 2 заст. голови — М. Мандзюк, кореспонд. секр. — Д. Гаврисишин, рекордова секретарка — А. Сарчук, касирка — Ф. Юркова. Інші членки: К. Романик, З. Креп'якевич, Г. Онуфрійчук, Д. Українець, В. Кутна, Е. Луценків, С. Пелех, А. Юрійчук, А. Харенко, О. Смореньґ, О. Лучак, добр. Ю. Лучак і К. Мех.

В своїм кінцевім слові, пані М. Мандзюк, як уступаюча голова, подякувала членкам екзекутиви за поміч та кооперацію за минулих три роки її головства, подякувала всім учасницям з'їзду та привітала членок новообраної екзекутиви.

Дальше слідувала спільна сесія, на якій від Союзу Українок Канади промовляла добр. Ю. Лучак, від СУМК пан Всеволод Тетеренко, а від ТУС пан Іван Паламарчук. Закінчено сесію жвавою дискусією.

Секретарки з'їзду —
добр. Г. Слюзар і
Докія Черевик

ЛІСТА ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
під час провінційного з'їзду СУС у Вінніпеґу 12, 13 і 14-го листопада 1076 року

Відділи: по $50.00 — ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпеґу; по $25.00 — ім. О. Кобилянської в Портедж ла Прері, М. Сулима — Едмонтон; по $15.00: ім. Л. Українки в Транскона, Ман., ім. Доньки України в Роблин, Ман.; по $10.00 — ім. Княгині Ольги при Соборі Св. Покрови в Вінніпеґу, ім. Л. Українки в Овкборн, Ман., ім. Л. Українки в Давфин, Ман., ім. Св. Ольги в Толстой, Ман. Індивідуальні — А. Павлик, Т. Гаврисишин, А. Сарчук, З. Крепякевич, М. Мандзюк — всі з Вінніпеґу; по $5.00 — Д. Бабинчук, Д. Черевик, М. Симчич, Є. Білич, С. Бейзик, О. Завісляк, Р. Кондра, добр. М. Керніцька, добр. Г. Кіцюк, добр. Г. Слюзар, добр. Ю. Лучак, М. Саранчук, Г. Влад, Є. Зучкан, М. Кушнірик, Г. Онуфрійчук — всі з Вінніпеґу, М. Білоус з Давфину; по $3.00 — М. Андрейчук і Р. Грицай з Давфину, А. Баклащук з Овкборн, А. Шевель і П. Ігнаш з Вінніпеґу; по $2.00 — К. Долинчук з Толстой, Г. Бабій з Вінніпеґу. Разом $324.00.

Пожертви на стипендійний фонд Манітобської Пров. Екзекутиви склали на провінційнім з'їзді СУС в Вінніпеґу 12, 13 і 14 го листопада 1976 року: по $25.00 — ім. Лесі Українки в Транскона, Ман.; по $15.00 — ім. Доньки України в Роблин, Ман.; по $10.00 — ім. Л. Українки в Овкборн, Ман., ім. Княгині Ольги при Соборі Св. Покрови в Вінніпеґу; по $5.00 — ім. Л. Українки в Давфин, Ман.; по $2.00 — пані С. Тодащук з Вінніпеґу. Разом $67.00.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

В неділю 7 листопада 1976 р. відділ ім. О. Пчілки при церкві Св. Володимира і членки церковного хору вшанували добр. Анну Зміївську з нагоди її 50-ліття.

Прийняття відбулось в церковній залі при заповнених гостями столах. Головний стіл був удекорований великим тортом і китицею рож, якими обдарувала іменинницю родина, а вручила їх невістка Зеновія.

Прийняття відбулось формою несподіванки. Привітавши прибулу добродійку Зміївську в товаристві пані О. Яремчук, слідувала програма, якою керувала голова пані В. Бойко, а вітаючи її з днем уродин вручила дарунок від присутніх. Молитву перед перекускою провів о. Павло Зміївський.

Після перекуски голова церковного хору пані С. Мендек, привітавши добр. Зміївську з днем ангела, рівночасно привітала і батька добр. п. Володимира Буркотенка з Торонта, який у той час був у них і у своїм обширнім слові оповіла про діяльність добродійки Зміївської у різнородній праці.

„Майже увесь свій вільний від домашніх обов'язків час добр. віддає цековно-громадській праці — оповідала прелеґентка. — Вона є фін. секретаркою нашого відділу і раніше у недільній школі. При церковнім хорі з усією родиною — два сини — Василь і Олег, які своїми чудовими голосами збагачують наш хор, невістка Зеновія прекрасне сопрано. Тому, що наш парох обслуговує дві громади, добр. сповняє секретарську працю при жін. т-ві церкви Св. Благовіщення".

По цім пані Мендик склала добродійці побажання з нагоди її дня уродин. Гості, під проводом пані О. Яремчук проспівали многоліття іменинниці.

Попрошена до слова добр. Зміївська зі зворушенням дякувала за таку милу несподіванку та оповіла дещо з пройденого життя. Народилась в Україні на Харківщині, була вивезена німцями на захід. Приходилось ділити долю між чужими людьми, так як тисячі інших наших дівчат. Щойно по прибуттю до Канади і при заснуванні родинного життя доля їй щедро обдарувала добром і щастям, за яке вона дякує Богові. Слово подяки за вшанування дружини висловив також о. Павло Зміївський.

На заклик пані Мендик присутні гості склали в честь добр. Зміївської $32.00 на прес. фонд „Променя". Добродійці Анні бажаємо кріпкого здоров'я і многих літ прожити.

С. Мендик

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість квітів на свіжу могилу моєї незабутньої братови, бл. п. Катерини Ягольницької, яка відійшла у вічність 10 січня 1977 р., в її світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь", що його покійна любила читати.

Стефанія Михасів, Кемсек, Саск.

— — — — —

У першу річницю смерти мого любого мужа, бл. п. Семена Хаби, який відійшов від нас 17 лютого 1976 р. складаю нев'янучий вінець з найкращих квітів на його могилу і в його світлу пам'ять засилаю $10.00 на „Промінь". Хай пам'ять про покійного буде з нами вічною.

Дружина Анна Хаба,, діти, внуки і правнуки, Редвотер, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять нашої приятельки, бл. п. Марії Онисько (Чепіль), яка відійшла у вічність 1 січня 1977 р. складаємо нев'янучий вінок — $35.00 на журнал „Промінь". Мужеві Петрові та його родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Павліна Лукіянчук, Катерина Міськів, Наталя Фаріон, Анна П. Данилович, Марія Вавринюк, Едмонтон, Альберта

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок з найкращих квітів у роковини упокоєння нашого дорогого сина д-ра Семена І. Кута, якого Бог покликав несподівано ще у розквіті життя. Оставив він молоду дружину, два сини, дві дочки, одиноку сестру і матір зі зболеним серцем. Така Божа воля. Спочивай тихим сном, мій любий сину. Пам'ять про тебе останеться в наших серцях на все. У світлу пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь", якого він високо цінив.

Сумуюча мати Анна Кут Мудра, Реджайна

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого мужа а дітям батька, бл. п. Миколи Юсипчука, який упокоївся 17 грудня 1976 року в Едмонтоні складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Корнелія, дочки — Мирослава і Люба — Едмонтон, Альберта

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Николи Юсипчука, який упокоївся 17 грудня 1976 року, складаю в його пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійного висловлюю щире співчуття.

Іванна Пуцентело

— — — — —

Членкині відділу ім. Лесі Українки при церкві Всіх Святих у Трансконі висловлюють сердечні співчуття родині бл. п. Марії Онисько, яка упокоїлась 1 січня 1977 р., в її світлу пам'ять замість квітів засилають $15.00 на журнал „Промінь".

С. Гудима, голова О. Михальчук, секр.

— — — — —

У п'яту річницю смерти бл. пам. Марії Андрійчук, нашої дорогої Мами, Бабуні і Дружини, складаємо у її світлу пам'ять, замість квітів на могилу, $15.00 на журнал „Промінь".

Дочка Ольга Патрилюк, Реджайна

На свіжу могилу нашого приятеля, піонера і члена нашої церкви, бл. п. Петра Довганюка, який упокоївся 30 грудня 1976 року, на 98-мім році свого життя, замість квітів засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Від членок відділу ім. Х. Кононенко у Блейн Лейку, Саск.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членкині бл. п. Теклі Пелех, яка упокоїлась 12 січня 1977 року, проживши 70 років. В її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щирі співчуття!

За відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері:

Л. Митрук, голова П. Клюкевич, референтка

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої дружини Анастасії Григорчук, яка упокоїлась 23 січня 1973 року складаю $25.00 на журнал „Промінь", якого Покійна дуже високо оцінювала.

Никола Григорчук, сини, дочка, внуки і правнуки, Етелберт, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого родича, бл. п. Василя Рачія, який упокоївся 17 січня 1977 року, складаємо $25.00 на журнал „Промінь". Покійному Вічна Пам'ять!

Юлія Дяків, Кадворт, Тіна Дяків, Торонто, Михайло і Анна Тріщуки, Микола й Анна Гавриші, Саскатун.

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого кума, який відійшов від нас 28 жовтня 1969 року, складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Родина І. Н. Марченко, Бвена, Н. Дж., ЗСА.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої і ніколи незабутньої дружини, мами й баби, бл. п. Ядвиги Котишин, яка упокоїлась 24 березня 1971 року у Мирнам, Алберта, складаємо китицю нев'янучих квітів і засилає $20.00 на журнал „Промінь".

Василь Котишин, муж, діти і внуки, Мирнам, Алта.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу дорогої нашої приятельки бл. п. Марії Вережак, яка упокоїлась 18 січня 1977 р. в Едмонтоні, складаємо $30.00 на журнал „Промінь".

Висловлюємо глибоке співчуття ближчій і дальшій родині. Пам'ять про Тебе, дорога Маріє, збережемо у наших серцях.

Анна Цибак, Анастасія Мисак, Параня Сліпчук, Софія Василишин, Анна Данилович, Марія Ґрекул, Едмонтон

— — — — —

Замість вінка на свіжу могилу бл. п. Івана Королеха, який по довгій недузі упокоївся 3 грудня 1976 р., складаю $6.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Ліда Королех, Лондон, Онт.

На свіжу могилу сл. п. о. Протопресвітера Д-ра Володимира Слюзара, щирого приятеля і дорогого краяна, складаю пахучу китицю буковинських троянд. Добродійці Леонії, основательці Союзу Українок Канади, та її сумуючій родині, висловлюю наше глибоке співчуття. Даю на „Промінь" скромну пожертву в сумі $10.00.

Вічна йому пам'ять!

Стефанія Пауш з родиною,
Едмонтон, Альберта

— — — — —

У перші роковини відходу у вічність моєї дорогої сестри Вікторії Горяк, складаю в її пам'ять $10.00 на журнал „Промінь", якого покійна високо цінила.

Засмучена сестра Марія Кинащук, Саскатун

— — — — —

Складаємо нев'янучі вінки в пам'ять дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Теодора Веліґроцького, який упокоївся 12 січня 1954 р. й у третю річницю дорого сина і брата, бл. п. Романа Веліґроцького, який відійшов у вічність 28 березня 1974 р. в Торонто, в їх світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина і мама Анна Веліґроцька, Юніонвил, Онт.,
дочка і сестра Оксана Гриньків, Брентфорд

— — — — —

У чотирнадцяту річницю смерти дорогого мужа, батька, діда і прадіда бл. п. Михайла Пришляка, який упокоївся 2 березня 1963 року складаємо в його світлу пам'ять $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Євдокія, дочки — Юліяна Гуцуляк
і Анна Москалюк, Фокс Форд, Саск.

— — — — —

У третю і сумну річницю смерти дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Петра Немировського, який відійшов у вічність 29 березня 1974 р., замість квітів засилаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійному Вічна Пам'ять.

Дружина Анеля Немировська з родиною
Брентфорд, Онт.

— — — — —

Висловлюю щире співчуття моїй довголітній приятельці Анастасії Сарчук з приводу втрати брата бл. п. Сильвестра Гишки, який впокоївся 5 вересня 1976 року. В його пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Анна Цибак, Едмонтон

— — — — —

У першу, болючу річницю смерти мого дорогого батька бл. п. Івана І. Ткаченка, який упокоївся 3-го березня 1976 року, в його незабутню пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Марія

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу моєї дорогої невістки, бл. п. Наталі Присяжнюк, яка упокоїлась в Давфині, Ман. 22 го листопада 1976 року, в її світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман.

— — — — —

У сьому річницю мого дорогого мужа, бл. п. Григорія Шнурко, складаю замість квітів на на журнал „Промінь" $7.00.

Дружина Ольга Шнурко, Мисисага, Онт.

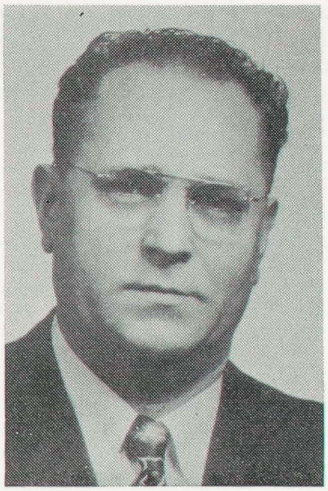

У другу сумну і болючу річницю смерти дорогого й незабутнього мого мужа Якова, який залишив мене у великому горі і смутку, відійшовши у Вічність 10 жовтня 1974 року, щасливо проживши зі мною 43 роки, в його світлу пам'ять складаю на Православний Собор Св. Володимира в Гамільтоні на малювання образів $200.00, на фонд „Українського Голосу" $40.00, „Вісник" $30.00, „Промінь" — $30.00.

Горем прибита Параня Токарчук, Гамільтон

ВИ НЕ ОДЕРЖАЛИ ЖУРНАЛА?

Якщо Ви передплатниця, а по двох тижнях по першім Ви не одержали числа значить, що воно загубилось на пошті. Такого тепер багато є, отже напишіть до редакції а ми Вам вишлемо друге. Друкуємо спеціяльно більше, щоб загублені числа доповнювати.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Т. Островерха — Едмонтон, Алта.	2
С. Остафійчук — Рокі Мавнт Гавс, Алта.	1
Н. Микитюк — Вернон, Б. К.	1
Марія Мітран — Келовна, Б. К.	1
Анна Підручна — Вегревил, Алта.	1
Е. Рошко — Смокі Лейк, Алта.	1
Ольга Завісляк — Вінніпеґ	1
Н. Міщук — Вінніпеґ	1
В. Котик — Форт Френсис, Онт.	1
К. Ханасик — Мирнам, Алта.	1
О. Андрушко — Ватерфорд, Онт.	1
П. Карман — Торонто	1

Зголосилися безпосередньо за журналом: Ейлін Фодчук — Мирнам, Алта., Соня Черінь — Парма, Огайо, Ольга Розум — Ля Саль, Кве, М. Гаврилюк — Тандер Бей, Онт. Новий читачок радо вітаємо.

Щиро дякуємо всім тим, що працюють для журнала „Промінь" і всім тим, що підтримують наше видавництво своїми щедрими пожертвами.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ПЕРЕДРІЗДВЯНА ЧЛЕНСЬКА ВЕЧЕРЯ ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ГАМІЛТОН

У вівторок 21 грудня 1976 року, у залі громади Собору Св. Володимира в Гамільтоні відбулася наша традиційна Передріздвяна Вечеря.

О годині 7:30 вечора велике число членок і гостей прибуло до залі, де голова відділу пані Н. Бал щиро всіх вітала. Вона також відкрила святочну програму та попросила о. митр. В. Федака провести молитву.

Після смачної вечері „сморгесборд", якої приготуванням зайнялись пані А. Корній і Роза Окраїнець, пані Бал представила нашу дорогу гостю того вечора — голову Союзу Українок Канади пані Анастасію Шемелюк з Едмонтону, яка в той час офіційно відвідувала відділи на сході Канади й яку ми всі дуже радо вітали. Представила також гостей за головним столом та управу відділу на 1977 р.

Програму на цей вечір приготовила пані В. Логин, референтка культ-освітнього комітету та прочитала „Українське Різдво в Лондоні" автор капелян о. С. В. Савчук. Пані О. Кульчицька прочитала вірш „Святий Вечір" а пані Дарія Бродгед продеклямувала „Передріздвяне" та „Святий Вечір". Секретарка відділу пані М. Пасіка в імені членок відділу вручила дарунок нашій голові Наталі Бал за її старання і віддану працю в організації. Пані Бал подякувала за несподіванку.

Слідувало слово голови Союзу Українок Канади пані Анастасії Шемелюк. Цікавою і радісною точкою програми було вручення гамільтонському відділові прапора, що його передала пані Шемелюк голові відділу пані Н. Бал, підкресливши, що гамільтонський відділ став першим власником прапора, яким централя Союзу Українок буде наділяти інші відділи.

Митр. о. В. Федак у своїм слові щиро вітав голову Союзу пані Шемелюк та присутніх гостей. По цім слідувала програма, в яку входив показ фільму та прозірок з ювілею 50-річчя громади Св. Володимира.

На закінчення пані М. Пасіка в імені управи відділу склала подяку пані Шемелюк за її присутність, представникам інших організацій та всім присутнім. Збірка на прес. фонд того вечора принесла $116.00.

Уляна Криворучко,
реф. „Променя"

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ДОПИСУВАЧІВ

У зв'язку з ювілейним роком до журнала наспіває чимраз більше цікавих звідомлень з імпрез, також різні дописи з родинної хроніки. Все це ми бажали б поміщувати за чергою і в більш стислій формі. В деяких описах є багато деталів, яких ми будемо примушені вилишити, щоб дати місце всім іншим матеріялам.

Пригадуємо, що дописи, чи то з родинної хроніки, чи з імпрез, які надіслані також до „Українського Голосу" і „Вісника", журнал не буде поміщувати. Нам пишуть читачки, що їм не цікаво читати той сам допис кілька разів, а тому, що журнал виходить лише раз у місяць такі дописи все скоріше появляються в часописах, що їх наші читачки передплачують.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи в міру конечности, а також пам'ятати що кольорові світлини для виробу кліш не є придатні.

Запрошуємо українських господинь надсилати до поміщення в журналі різні приписи, особливо на торти та різні печива.

Редакція

ЗУСТРІЧ ГОЛОВИ СОЮЗУ З ЧЛЕНКАМИ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ В ТОРОНТО

Дня 27 грудня 1976 р. до нас завітала з далекого Едмонтону шановна голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк. З цієї нагоди було влаштовано, в авдиторії катедри, вечір-зустріч. Новообрана голова нашого відділу, на Юлія Головата привітала шановну гостю та всіх присутніх і попросила настоятеля катедри о. Д. Фотія провести молитву. Панна Віра Шевчук вдекорувала шановну гостю корсажем, а пані Ніна Козій вдекорувала корсажем довголітню і заслужену членку пані Анну Романко.

Пані Ю. Головата попросила о. Д. Фотія до слова. В своєму слові о. Д. Фотій привітав крайову голову пані А. Шемелюк, побажав їй успіхів та добрих наслідків з її подорожі, благословив наше жіноцтво та їхню працю. Відтак пані Головата викликала почесних членкинь: добр. А. Ференців, пані А. Романко, пані А. Іваницьку та д-р З. Плітас, а голова Союзу Українок Канади пані А. Шемелюк вручила їм грамоти за їхню довголітню працю при Союзі Українок Канади.

Добр. М. Фотій представила присутнім пані А. Шемелюк. Слідувала промова пані А. Шемелюк, яка підкреслила, що метою її подорожі є нав'язати тісніші зв'язки між відділами, розповісти про працю інших відділів та дати деякі вказівки в праці на майбутнє. Особливо звернула велику увагу на затримання молоді при наших церквах та українських організаціях. На закінчення свого слова подякувала за гарно влаштованее прийняття і побажала новообраній управі успіхів у дальшій праці. Пані Ю. Головата вручила голові маленький дарунок на згадку про відвідини нашого відділу. Наш відділ подарував 50.00 дол. на організаційний фонд Союзу Українок.

Далі слідували питання та дискусії. Членки нашого товариства уважають, що зустріч з голової нашої організації принесла нам багато корисного.

На закінчення вечора пані Ю. Головата склала сердечну подяку пані А. Шемелюк за відвідини , а присутнім за численну участь і попросила всіх до чаю і солодкого, що його приготовили пані: Л. Лібер, С. Гузюк, К. Штельма, Г. Крісел та п. Коханська. **Валерія Лисенко,** реф. преси

СПІЛЬНЕ СВЯТКУВАННЯ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ У ВАНКУВЕРІ

Щоб відзначити більш величаво 50-ліття Союзу Українок Канади — Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері запросив до співучасти сусідні Відділи — ім. Олени Пчілки у Бернабі й ім. Ольги Кобилянської у Валей. Зорганізовано спільний комітет в який увійшли представниці з вище згаданих трьох відділів. Програмовий комітет очолила добр. К. Бублик. Рівнож зорганізовано спільний жіночий хор яким на зміну диригували пані Марія Вакалюк та пані Анна Залубняк. Точки програми виконували членки з трьох відділів.

Спільний концерт відбувся дня 7-го листопада у Парафіяльній авдиторії Собору Пресвятої Тройці у Ванкувері. Пані з мистецького комітету Н. Воробець і А. Мануша гарно прибрали залю вишиваними рушниками. На сцені гарно прибраний рушником напис з емблемою Союзу з нагоди 50-літнього Ювілею, який гарно розмалював молодий студент Марко Пелех. Концерт відкрито гимном Союзу у виконанні спільного жіночого хору а так слідувало вступне слово голови місцевого Відділу п-ні Лілії Митрук.

Реферат „Дорогами нашого 50-ліття" був поділений на 3 частини і читали його добр. К. Бублик, та пані Марта Лебедович і Олена Дзюбенко.

Маленька Леся Стасюк гарно продеклямувала вірш „У нашім раї", а Петруся Коваль заграла на піяно „Бабуся старенька". Добр. П. Блажук з чуттям прочитала вірш „Піонер". Було приємно, що наші молоді членки брали участь в цьому концерті. Пані Настя Заведюк під акомпаньямент на піяні пані Славки Стасюк продеклямувала „Українка я із роду". Кінцеве слово прочитала пані Анна Никонюк.

Після концерту голова місцевого відділу пані Л. Митрук зложила щиру подяку всім за присутність на цьому Святі-Ювілеї, і запросила лишитися на чайне прийняття. Це дало нагоду членкам з трьохв відділі С.У.К. ще ближче запізнатися та обмінятися своїми враженнями з концерту.

Олена Дзюбенко

Зліва направо: Марія Антонішко — голова відділу ім. Ольги Кобилянської у Валей, Лілія Митрук — голова відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері і Кароля Демйон — голова відділу ім. Олени Пчілки у Бернабі.

ЮВІЛЕЙ П-ВА ІВАНА Й АНАСТАСІЇ ҐЕРИЧІВ
МОНТРЕАЛ

Дня 20 листопада 1976 р. до дому п-ва Івана і Анастасії Ґеричів зійшлися їхні приятелі і краяни, щоб спільно вшанувати їх родинне свято. П-во Ґеричі своїм добрим і лагідним характером приєднало собі багато приятелів і сусідів, отже того дня сусідка П. К. Редкевич запросила ювілятів на чай. За той час їхні дочки Євгенія і Ірена скоренько приготовили столи при допомозі зятя Євгена, п. А. Колісник, п. К. Іванишин і Н. Івак. Коли вже всі гості зійшлися тоді покликано ювілятів, і при вході до хати дочки привітали родичів гарними квітами. П. Анастасія Колісник і п. Стефан Байдак привітали українським звичаєм хлібом і сіллю і щирими словами побажали їм найкраще майбутнє. Гості проспівали „На многії літа". До вечері п. С. Байдак провів молитву. По смачній вечері і веселій товариській розмові п. К. Савицька вручила дарунок від присутніх і щиро їм побажала кріпкого здоров'я дочекати до 50-літнього ювілею і всього, що собі у Господа Бога бажають.

Того самого вечора для ювілятів була ще одна мила несподіванка, бо покликано їх до телефону і наш дорогий отець протопресв. д-р Володимир Слюзар з добродійкою проспівали „На многії літа" і склали щирі побажання своїм парафіянам, яких 45 літ тому вінчав і їх дітей хрестив. Всі були зворушені, бо о. Володимир хворий і про всіх пам'ятає.

П-во Ґеричі виховали дві гарні дочки — Євгенія заміжна з Є. Підвисоцьким, а молодша Ірена є учителькою. Вони пішли слідами своїх родичів і разом є членами Собору Св. Софії. Анастасія Ґерич є довголітня членка Союзу Українок ім.

Доньки України, а дочка Євгенія є заступницею голови і обі з мамою разом працюють.

Пані К. Савіцька пригадала про наш журнал „Промінь" який напевно поділятиме радість родинної імпрези. Проведено збірку яка принесла 40 дол., з того 20 дол. на журнал „Промінь".

Присутня

ВЕЧІР ЧЛЕНСТВА В ОТТАВІ

Успішний вечір членства відділу ім. Лесі Українки відбувся 6 грудня 1976 р. На запрошення управи гарний гурток жіноцтва зібрався того вечора. Членки під проводом пані Галини Желем, господині відділу, приготовили вино та різні сири, добірне печиво і каву, щоб належно погостити нових членок. Культурно-освітня референтка пані Зора Джексон привітала присутніх і запросила до перекуски. Пані знайомились та обмінювались думками. Відтак голова відділу пані Галина Михальчук запросила усіх до коротенької програми. Вкоротці пояснила, що ми маємо свій статут, свою відзнаку „Смолоскип" і пройдений шлях 50-літньої праці. При тому попросила рекордову секретарку пані Ірину Мушку прочитати протоколи зборів заряду, де вже є намічена програма праці на три місяці. Відтак роздали книжечку з доповіддю пані Н. Когуської „Дорогами 50-ліття". Виготовили цю книжечку пані Віра Сенчук (допис в англійській мові), Галина Михальчук і о. М. Равлюк. Голова відділу пояснила, що це опис пройденого шляху організаційної праці нашого Союзу, про що членки повинні знати. Праці у нас є чимало, треба більше членства, більше сил. Закликала вписуватись та допомагати. Членські вкладки приймала фінансова секретарка пані Уляна Строкан. Вписалось і відновило своє членство 12 членок.

Відтак просила пані Віру Василенко, заступницю голови, пояснити значення і конечність передплати журналу „Промінь". Пані Віра дуже гарно розповіла, а тоді прочитала статтю пані Грицини про журнал, закликала до передплати, та просила закупити квитки розігравки на ту ціль. Присутніми були також панове з заряду громади та Будівельного комітету і архітекти, які саме у той час мали свої сходини, а в перерві гостили з нами і щедро допомогли в розігравці. Того вечора зібрано 54.00 на журнал „Промінь". Весело і дружньо закінчився вечір.

Залишене печиво і овочі пані розкупили від господині пані Галини Желам і тим розпочали ще одне корисне діло, яке рішили зорганізувати на минулих зборах, а саме видавничий фонд ім. Наталі Кобринської.

Г. Михальчук

ПОПРАВКА

У репортажі ювілею відділу ім. О. Пчілки в Норт Бетлфорд, у ч. 12 з грудня 1976 р. на стор. 23 в колонці „коротка історія відділу" подаються такі поправки: Головами нашого відділу найдовше були пані: **Катерина Друль** і **Докія Кіндрачук.** (Там так і написано, лише в іншій формі „ті членки були найдовше головами", Тут лише бракувало крапки).

Секретарками найдовше були пані: Марія Сохацька і Марія Саранчук.

Редакція

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

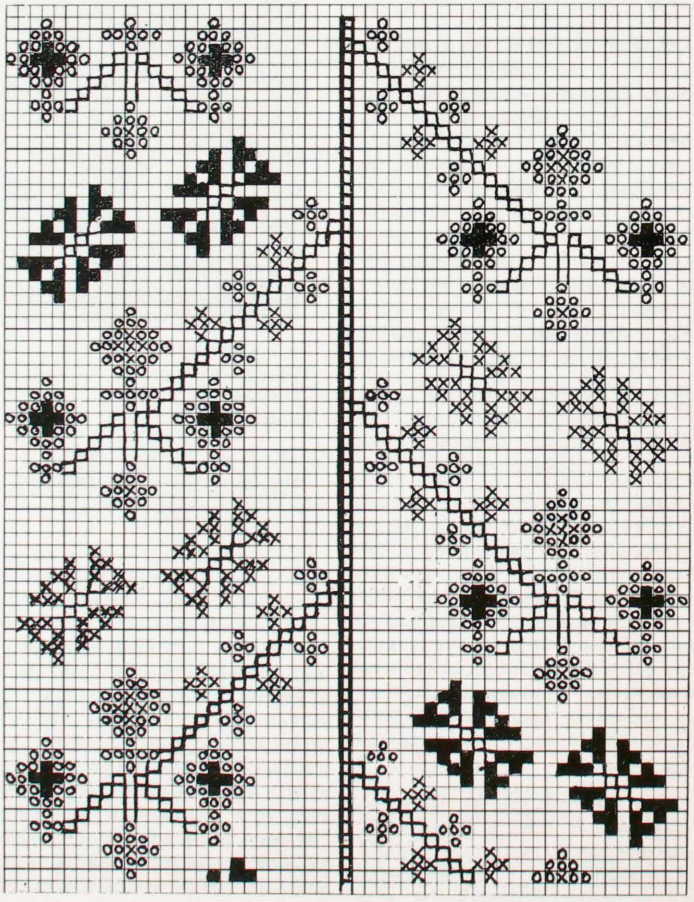

Декоративний взірець з Буковини на рукав до сорочки, блюзочки або суконки — виконаний хрестиковим стібом і стебнійкою, краски ниток: ■ — чорна, oo — помарачева, X — червона.

Кривульки стебнівки, всі в помаранчевій красці ниток.

Музей Союзу Українок Канади Східня Філія, Торонто

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТИ МАРІЯ СКОРЕНЬКА

В понеділок 20 вересня 1976 року, в шпиталі Рівер В'ю, в Виндзорі, по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі на 76-му році життя, бл. п. Марія Скоренька.

У вівторок вечером о год. 7.30 о. прот. В. Метулинський, настоятель Української Православної Соборної громади в Виндзорі відслужив Панахиду в похоронному заведенні Виндзор каплиці, при участі родини та численних приятелів, а в середу 22 вересня, в Соборі Св. Володимира, о. В. Метулинський відправив Заупокійну Службу Божу та виголосив дуже гарну проповідь.

Марія Скоренька народилася в селі Різдв'яни (тепер Світанок), Теребовельського повіту на Україні, в родині Миколи й Марії Гриньків, 1900 року. Тут провела своє дитинство, та молодість. Року 1920 одружилася з Михайлом Скороньким і почали там своє родинне життя.

Року 1926 Михайло виїхав шукати кращого майбутнього для своєї родини й прибув до Форт Вілліям, Онтаріо в Канаді, а 1928 року приїхав до Виндзору, де влаштувався на працю в фабриці Форда.

За рік спроваджує свою дружину Марію, з донечкою Мілею. Тут знову розпочинають своє, нове життя, і тут народжується в них син Богдан. Обоє включаються в українське релігійне й культурне життя, виховуючи при церкві своїх дітей.

Марія була одною з основательок відділу ім. Лесі Українки, Союзу Українок Канади в Виндзорі, Онт. Була активною членкою цього відділу, виступала на сцені, співал у світському та церковному хорах, була гарної і милої вдачі, жертвенна для своєї організації та церкви, і взагалі була щирою та доброю християнкою.

Та недовго змогла вона виявляти свої таланти при відділі, бо занедужала і була прикована до ліжка невилікованим артритом". Членки відділу ім. Лесі Українки не забували про неї через всі роки її хвороби, відвідуючи вдома, а відтак в шпиталі, розраджували, потішали та помагали скільки могли, особливо в періоді свят.

За її щиру працю відділ ім. Лесі Українки вшанував, як першу кореспонденційну секретарку відділу, Почесною грамотою. Пізніше бл. п. Марія була вшанована як Почесна членка відділу.

На її похороні, в часі Панахиди та в церкві, шість членкинь відділу відстоювали Почесну варту, з квітами в руках, які в імені всіх членкинь зложили на цвинтарі, на її домовину.

Після похорону відбувся поминальний обід, в домі панства Степана й Теклі Сірих. Обід приготовили сестрінки Текля Сірий і Юзефа Кордаш. Присутні на обіді були: син Богдан з дітьми, дочка Міля з дітьми, брат покійної Василь Гриньків з дружиною, племінник Микола Гриньків з дружиною, інші ближчі чи дальші члени родини, приятелі та о. В. Метулинський з добродійкою.

Згадали добрим словом пок. Марію: о. В. Метулинський, брат Василь Гриньків, пані Олена Веньгер, п. Мих. Чаборик, п. Степан Сірий, п. Микола Кордаш та пані Мирослава Телеґа.

Син Богдан подякував від родини всім присутнім за щире співчуття та участь у похоронних відправах.

Пані Мирослава Телеґа, згадуючи як покійна Марія любила наш журнал „Промінь", та як нетерпеливо очікувала його кожного місяця, запропонувала написати про неї згадку в нашій пресі. Була охоче перепроваджено збірку, яка принесла 70.00 дол., і призначено на „Промінь" — $45.00 а „Український Голос" — $23.70.

Бл. п. Марія спочиває на Українській православній секції Св. Володимира, на цвинтарі Виндзор Меморіял Ґарденс, поруч свого чоловіка Михайла Скоренького, який упокоївся 1970 року. В її пам'ять зібрано $1,035 на загальний пам'ятник, що запляновано збудувати на цьому цвинтарі.

Душа Марії завжди перебуватиме в наших молитвах, а земля канадійська хай буде їй легкою. Вічна їй пам'ять:

С. С., Мир. Телеґа

БЛ. П. МАРІЯ КОЗАК

Дня 27 жовтня 1976 р. упокоїлась в Бозі глибоко-релігійна піонерка, бл. п. Марія Козак на 88 році життя. Була вона діяльною членкою відділу ім. Ольги Кобилянської в Мічам.

Марія Козак прожила свої молоді літа в околиці Мічам. У 1969 році переїхала до Дому Старших Громадян у Кадворт, де й проживала до кінця свого життя. Похорон відбувся 29 жовтня з Української Православної Церкви у Мічам. Похоронні Служби Божі відправляв о. П. Гнатів.

Бл. п. Марія залишила у смутку 2 сестри, 5 братів, 5 дочок, одного сина, 11 онуків і 7 правнуків. Вічна їй пам'ять!

Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської склав $10.00 на журнал „Промінь" нев'янучий вінок у пам'ять покійної.

З. Марковська

БЛ. П. ОЛЕСЯ МАЦЕЛЮХ
Ню Вестмінстер, Б. К.

В п'ятницю 10 грудня 1976 року відійшла у вічність після затяжної недуги бл. п. Олеся Мацелюх.

Олеся Мацелюх народилася 14-го квітня 1917 року в родині Миколи і Докії Спачинських в м. Едмонтоні. Тут і закінчила середню освіту державної школи.

В році 1939 вийшла заміж за Данила Мацелюха. Вінчання відбулось в Українській Православній церкві Св. Івана в Едмонтоні, де подружжя були членами.

1953 року Олеся Мацелюх з своїм мужем Данилом і дітьми переїхали на стале поселення до Ню Вестмінстер, Б. К. Вони зразу включилися в громаду Пресв. Тройці у Ванкувері і стали активними членами, а Олеся брала діяльну участь в організації Союзу Українок Канади, та в народно-церковнім житті. Її цікавила справа української культури й освіти, та і інші ділянки канадського суспільства.

Слідує згадати про її добрі прикмети матері християнки і українки канадійки, що своєю материнською лагідною вдачею виховала гарно своїх дітей та поза своїми родинними обов'язками, вона мала талант і вміння, які вона присвятила для нашого суспільства. Як довголітня членка Союзу Українок Канади вона займала значні позиції і виконувала ділові справи на становищі в місцевих управах відділів і Провінційній екзекутиві на терені Брит. Колюмбії.

Крім цього займала вона значну позицію в крайовій Жіночій Раді Канади, як голова Жіночої Ради, в м. Ню Вестмінстері, заступниця голови Жіночої Ради в Ванкувері, довголітня членка Товариства Консументів, бувша учителька при громаді Пресв. Тройці у Ванкувері, в Недільній школі, довголітня членка хорів при наших громадах: Едмонтоні, Ванкувері і Валей.

Останньо була культурно-освітньою референткою у відділі ім. О. Кобилянської у Валей-Сурей.

Однак доля судила її завчасно відійти з цього світу на 59-му році життя. Залишила бл. п. Олеся Мацелюх в глибокім смутку: мужа Данила, донечок: Одарку Грицак в Коквитлам, Карольку Скот в Кресент Біч, обидві одружені і ще не одружену Віру, батька Миколу, брата Грицька, який є лікарем в Каліфорнії і три сестри: Анну, Маргарету і Савелю, та три унуки.

Похоронну Панахиду було відслужено в неділю вечером 12 грудня з участю трьох священиків — прот. І. Гикавого, прот. П. Блажука і прот. П. Бублика під спів церковного хору під диригентурою пані А. Залубняк.

Наступног дня в храмі Успіння Божої Матері в Валей-Сурей, було відслужено Св. Літургію, Заупокійним Чином, в якій взяли участь вже згадані оо., Св. Літургію співав церковний хор під проводом добр. П. Блажук, а прибулі парафіяни, родина, приятелі і сусіди, та знайомі заповнили вщерть і по самі береги Божий Храм. Проповідь виголосив прот. П. Бублик, а прощальне слово про життевий шлях бл .п. Олесі Мацелюх, сказав прот. П. Блажук, настоятель парафії. Докінчення величавого похорону відбулося на цвинтарі „Меморіял Ґарден" в Невтон-Сурей.

Після похорону відбувся поминальний обід, який приготовили членки місцевого відділу у Валей. Глибокі співчуття родині висловили: пані Марія Савіцька від Пров. Екзекутиви з Чиловек, п. Іван Торубка від Взаїмної Помочі Ванкуверського Відділу, пані Надія Боярчук від відділу С.У.К. в Валей і пані Емілія Остапчук, довголітня приятелька бл. п. Олесі Мацелюх.

Від родини слово подяки склав адвокат Богдан Грицак зять п-ва Мацелюхів. Господарем цієї похоронної тризни був о. прот. П. Блажук, він же зробив заклик на нев'янучий вінок в пам'ять бл. п. Олесі Мацелюх. Вислід збірки на нев'янучий вінок проголосив п. Богдан Грицак, яка принесла 187.00.

Пану Данилові Мацелюхові з родиною висловлюємо глибокі співчуття по втраті дорогої дружини, Мами і Бабуні. Покійну Олесю хай Милосердний Господь прийме в Своїм Небеснім Царстві. Пам'ять про неї нехай буде вічною.

Прот. П. Блажук

У 15-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. МИХАЙЛА КАМІНСЬКОГО
Калгарі, Алта.

В неділю 21 листопада 1976 р. в день Михайла пані Василина Камінська з сином Петром і невісткою Вірою запросили своїх приятелів до свого дому на вечерю, щоб пом'янути добрим словом мужа Михайла, і батька двох синів, одної дочки і дідуся дев'ятьох онуків.

Син Петро живе у Калгарі, Володимир у Вінніпегу, дочка Ганна у Норт Бетлфорді, Саск. заміжня за Стефаном Горпинком.

По вечері повстанням і хвилиною мовчанки віддали поклін бл. п. Михайлові. П. Костен розказав про родину Камінських як ще мешкали у Саскатуні. Були вони всі активними членами і брали участь в українських організаціях. Вони дорожили всім, що було наше рідне.

Син Петро подякував присутнім, що прибули і тим, що спом'янули покійного батька. Дружина Василина подякувала всім, що прибули і разом з нею співчували втрату покійного мужа.

Замість квітів на могилу як нев'янучий вінок зібрано 30 дол. з чого 10 дол. призначено на „Промінь".

Хай добра пам'ять про покійного залишиться у наших серцях.

К. Король

ЩО ПИШУТЬ ПРО "ЮКРЕЙНІЯН КАНАДІЯНУ"

Сьогодні отримала примірник "Юкрейніян Канадіяна" і не можу налюбуватися. Книжка прекрасна. Я її ще не читала, а тільки поспішно перелисткувала і вже самий зовнішний вигляд чарує, а тим самим заповідає добрий зміст. Ґратулюю Вам, що придумали видати в Ювілейнім Році такий чудовий і корисний твір. Окреме признання паням, що вдало його опрацювали. Направду, я наче підросла кілька цалів з почуття гордости, що в нашій Централі є такі талановиті членки. Як це добре, що Централя в Едмонтоні.

Це видання надається на . . . дарунок.

Савеля Стечишин,
Саскатун, Саск.

•

Ґратулюю Вам всім за осягнення спільної мети у виданні інтересної, корисної, історичної, традиційної та дуже гарної книжки "Юкрейніян Канадіяна"! Замовляю . . .

Галя Чорна,
Редвей, Альберта

•

. . . Я була направду дуже зворушена, коли одержала такий високої вартості, мистецький подарок. Щире Вам спасибі!

Окремо складаю шановній Управі Вашої Організації, щирі ґратуляції за так естетично та із зрозумінням видану книжку.

Цих кількадесять сторінок нашого чудового народнього мистецтва повинно бути окрасою кожної української хати, і пригадувати нам, що ми великий нарід, з великими культурними надбаннями.

Ця книжка, це великий додаток до нашого культурного і мистецького життя в Канаді.

Хай Господь Бог поблагословить Вашу велику працю для добра і культурної спадщини нашого народу.

Ольга Манастирська,
Едмонтон, Альберта

•

. . . найкращий зразок української культури, краси і високоякісного мистецтва нашого народу. Ця книжка викликає гордість і любов до свого, до рідного, в серці кожного, хто візьме її до рук ! . .

Меланія Савчук,
Нью-Йорк, США

Old Age Pensioners

Guaranteed Income Supplement

Application forms.

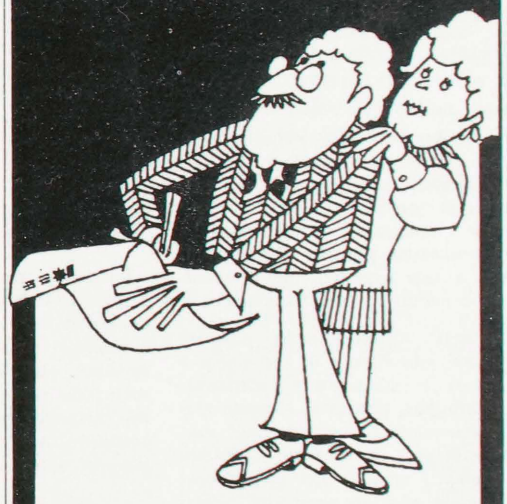

Виповніть і вишліть їх!

Блянки заяв для ґарантованого додаткового прибутку недавно вислано до всіх пенсіонерів, які його отримують. Ви мусите наново внести заяву, якщо бажаєте отримувати цей додаток до вашої пенсії після 31 березня. Тому негайно виповніть і перешліть свою заяву в долученій заадресованій конверті.

Health and Welfare Canada
Marc Lalonde, Minister

Santé et Bien-être social Canada

Увага: міри у цім приписі так і в більшій скількости буде подаватись в кг. (кілограм), гр. (грамах), які уводять в канадійських продуктах і кухні.

БІГОС

1 кг. квашеної капусти
1 кг. свіжої капусти
500 гр. копченої грудинки
200 гр. ковбаси
200 гр. шинки
100 гр. смальцю
50 гр. сушених сливок
4 сушених грибів
1 цибуля, лавровий листок
1 склянка сухого червого вина
цукор, перець, сіль.

Квашену капусту промити в холодній воді, залити малою кількістю окропу, дати ложку товщу і тушкувати до м'якости. Свіжу капусту почистити, помити, нашаткувати, посолити і вимняти у мисці, залити малою кількістю окропу. Додати ложку товщу і тушкувати з дрібно нарізаними грибами, наперед відвареними. Воду, в якій варились гриби, підливати в капусту в міру викіпання.

Свиняче м'ясо помити, нарізати кусками, зарум'янити на сковороді в гарячому товщі разом з нашаткованою цибулею, посолити. Окремо підсмажити нарізану кружальцями ковбасу без шкірки, нарізану кубиками грудинку і шинку. Всі приготовані складники дати до посудини, заправити сіллю, цукром і перцем до смаку, дати лавровий листок, накрити і тушкувати 15 хвилин. Щоб бігос був гострішим, то перед тим, поки страву зняти з вогню, вляти склянку червоного вина і вкинути зварені у невеликій скількости сушені сливки без кісток. Найліпше тушкувати бігос у гусятниці (ровстер), в якій можна подавати страву на стіл, обгорнувши білим рушником.

МОРКВИ

Приготовлені до фашировання помідори наповніть натертою морквою, заправленою сметаною, цукром і сіллю. Подаючи на стіл посипати дрібно нарізаним зеленим кропом.

ТОРТ ОРІХОВИЙ

Потрібно на коржі:

10 жовтків
½ фунта цукру-мучки
6 унцій мигдалю
3 уніції оріхів
1 ложка тертих сухариків
1 ложечка порошку до печення
10 білків

До начинки:

1 фунт ліскових оріхів
1 фунт цукру-мучки
¾ ложки вершків (сметанки)
1 ложка руму

Жовтки втерки добре з цукром-мучкою. Оріхи посікти ножем на стільниці на дрібні кусники. Білки вбити на тугий шум і вимішати з жовтками. Додати мелений мигдаль, ложку тертих сухариків і порошок. Виложити до двох добре вимащених тортівниць. Пекти у добре вигрітій печі на 300 ст. впродовж 45 хвилин. Як прохолоне, легко виложити з форми. Це значить — зняти боки тортівниці, підкроїти ножем дно і виложити коржі на стільницю.

Начинка: Зрум'янити ліскові оріхи у печі. Обтерти з лушпини, змолоти, залишити 3—4 ложки до обсипання і вимішати з цукром-мучкою. Цукор просіяти, щоб не було грудок. Додати рум, сметанку і добре вимішати. Переложити начинкою коржі і помастити верх і боки. Посипати залишкою оріхів.

БУРЯКИ ФАРШИРОВАНІ З ХРІНОМ

1 кг. дрібних буряків
корінь хріну, оцет, цукор і сіль.

Буряки помити з допомогою щіточки, залити окропом і варити у накритій посудині до готовности. Воду злити, буряки обібрати з лушпини, чайною ложечкою вибрати, щоб утворилась ямка. Буряки скропити оцтом розведеним наполовину з кип'ячою водою і дрібкою цукру і солі. Перед поданням на стіл кожну ямку наповнити тертим хріном, заправленим сіллю, цукром і оцтом (Заправлений білий хрін можна купити у крамниці).

ТЕРЧАНИКИ

Потрібно на 4 - 6 осіб:

4 - 5 картоплин
4 яйця
1 цибуля
2 ложки товщу
сметана

Втерти обібрану картоплю на терці і лишити у цідилі, нехай стече до миски. Цю рідину зцідити, а картопляну муку, що осіла на споді, зібрати ложкою і додати до втертого. Вбити яйця, добре посолити і дати дріжджів, подробивши їх. Добре вимішати і ложкою кидати наланички на гаряче масло на половину з „кріско". Смажити на легкому вогні. Подавати зі сметаною. Коли хто любить, може додати до тертої картоплі одну терту на терці цибулину.

БУКОВИНСЬКА КУКУРУДЗЯНА НАЧИНКА

1 мала цибуля, посічена
½ горнятка масла або смальцю
1 горнятко кукурудзяної муки
½ ложечки соли
2 горнятка зимного молока
2 горнятка гарячого молока
2 яйця

Усмажити цибулю з маслом або смальцем на легко рум'яно; додати кукурудзяну муку і сіль і разом все смажити на вільнім вогні, мішаючи весь час. Додати зимне молоко, розправити і як починає гуснути, долити гаряче пражене молоко. Варити на вільнім вогні 10 хвилин, мішаючи весь час. Відставити набік. Вбити яйця і домішати до маси. Виложити у змащену ринку і пекти в мірній печі (350 ступенів) 1½ до 2 години. Цей припис вистачає на шість осіб.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Ґримсбі, Онт. — Із збірки на похороні М. Ткаченко Т. Лиса переслала $50.00

Відділи:

Принс Алберт, Саск. — ім. Кн. Ольги, реф. А. Марковська переслала $60.00 на передплати.

Мирнам, Алта. — ім. О. Пчілки, К. Ханасик $72.00 на передплати.

Ватерфорд, Онт. — ім. Л. Українки, О. Андрушенко — на прес. фонд $35.00

Кадворт, Саск. — ім. Княгині Ольги, С. Ґриба, $96.00 на передплати.

Тандер Бей, Онт. — „Доньки України" реф. І. Яремчук $102.00 на поновлені передплати.

Мензі, Ман. — ім. Л. Українки, Р. Пелешок $64.00 на передплати.

Шіго, Саск. — З похорону бл. п. Ґеоргія Чорного, збірку переслав о. В. Кокорудз $22.00

Вегревил, Алта. — ім. Княгині Ольги, О. Мельничук $30.00 на передплати.

Едмонтон, Алта. — при Катедрі Св. Івана, С. Василишин $56.00 на передплати. С. Пауш $42.00 на передплати.

Смокі Лейк, Алта. — ім. О. Кобилянської, Е. Рошко $30.00 на передплати.

Ейлшем-Кадет, Саск. — ім. О. Пчілки, Р. Козунь на прес. фонд $20.00

Йорктон, Саск. — ім. О. Пчілки, з нагоди гостини голови Союзу Українок Канади, Н. Шемелюк, д ка Г. Зузак переслала $18.25

Реджайна, Саск. — „Доньки України", Е. Лесюк $106.00 на передплати.

Айтуна, Саск. — ім. Княгині Ольги, М. Березюк $30.00 на передплати.

Мелфорт, Саск. — ім. Л. Українки, Л. Ківирега на прес. фонд $10.00

Нипавин, Саск. — З похорону бл. п. Василини Вахняк, о. Г. Лакуста переслав на прес. фонд $10.00

Торонто, Онт. — Анна Бойко переслала $54.00 на передплати.

Ватсон, Саск. — „Барвінок", Оля Куць переслала $30.00 на передплати.

Форт Френсес, Онт. — ім. Л. Українки, Марія Т. Ґушуляк переслала $54.00 на передплати.

Монтреал, Кве. — „Доньки України" М. Нема, $104.00 на передплати.

Мічам, Саск. — ім. О. Кобилянської, Р. Томащук, $54.00 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Андрій Мокрицький — Едмонтон, Алта. $50.00
Анна Цибак — Едмонтон 20.00
Маруся Бек — Дітройт, Миш. 20.00
Д. Павлишин — Вернон, Б. К. 19.00
Єлисавета Лабюк — Канора, Саск. (коляда на журнал) 10.00
Д-ка Марія Гребенюк — Саскатун, Саск. 10.00
Василика Котик — Форт Френсес, Онт. 10.00
Марія Кушнір — Вінніпеґ 7.00
Ольга Семенюк — Емерсбирґ, Онт. 6.00
Текля Кравчук — Винярд, Саск. 5.00
М. Котульська — Торонто, Онт. 5.00
В. Єрмоленко — Миннеалопіс, Минн. 5.00
Л. Козар — Етелберт, Ман. 5.00
А. Крипякевич — Чилливек, Б. К. 5.00
Д-ка М. Мельничук — Вегревил, Алта. 5.00
Анастасія Кос — Едмонтон, Алта. 5.00
П-во Ф. і Е. Буськи з Реджайни, Саск. з нагоди 50-ліття подружжя 5.00
Д-ка К. Бублик — Ванкувер, Б. К. 4.00
Е. Турко — Едмонтон, Алта. 4.00
П-во В. Грушки — Стирджис, Саск. 4.00
п. П. Филипчук — Монтреал, Кве. 3.00

По $2.00: — К. Вікарчук, А. Вікарчук, О. Радченко, Г. Сенишин, Л. Яворська, К. Савицька з Монтреалу, П. Дверничук, Л. Мулевич, К. Шмігельська з Торонто, Онт., Т. Клим, Н. Вірстюк, В. Клапій, М. Ґузак з Едмонтону, І. Різник, М. Гамонів — Келґарі, Алта., С. Козира — Ватерфорд, Онт., Е. Петрашко — Ст. Томас, Онт., П. Шеремета — Еллов Крік, Саск., д-ка Е. Труфин — Роблин, Ман., Г. Сенів — Саскатун, Саск., Н. Зелінська — Давфин, Ман., А. Сірик — Рочестер, Ню Йорк, Марія Татарчук — Ст. Лин, Кве., О. Мишкевич — Давнсвю, Онт., А. Бабляк — Вердон, Кве., П. Кревецька — Вінніпеґ, Ман.

По $1.00: — А. Колісник, С. Мединська, М. Стрілецька, М. Нема — Монтреал, Кве., Анна Євчук — Давнсвю, Онт., Л. Мельник — Торонто, Онт., О. Хомич — Вестон, Онт., М. Українець — Суррей, Б. К.

ВІДВІДИНИ ПАНІ АНАСТАСІЇ ШЕМЕЛЮК, ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ПО ВІДДІЛАХ У ПРОВІНЦІЇ МАНІТОБА

у березні

День	відділ	місце	час
1.	ім. Л. Українки	Транскона	7:30 веч.
2.	ім. Л. Українки	Вінніпеґ	73.0 веч.
3.	ім. Княгині Ольги	Вінніпеґ	7:30 веч.
4.	ім. О. Кобилянської	Вайта	7:30 веч.
5.	ім. Св. Ольги	Сірко	7:30 веч.
6.	ім. О. Кобилянської	Роза	2:30 по обіді
6.	ім. Св. Ольги	Толстой	7:30 веч.
7.	ім. О. Кобилянської	Сондавн	7:30 веч.
8.	ім. Л. Українки	Форт Френсис	7:30 веч.
9.	ім. Св. Анни	Форт Френсис	7:30 веч.
11.	ім. О. Кобилянської	Портедж ля Прері	7:30 веч.
12.	ім. Л. Українки	Брендон	2:30 веч.
13.	ім. Л. Українки	Овкборн — по Богослуженню як є або	2:00 по обіді
13.	ім. Л. Українки	Мензі	7:30 веч.
14.	ім. Л. Українки	Сенді Лейк	7:30 веч.
15.	ім. Л. Українки	Росборн	7:30 веч.
16.	ім. Доньки Українки	Роблин	7:30 веч.
17.	ім. Л. Українки	Ґилберт Плейнс	7:30 веч.
18.	ім. Л. Українки	Давфин	7:30 веч.
19.	ім. Св. Ольги	Етелберт	7:30 веч.
20.	ім. Доньки України	Свон Ривер по Богослуженню або	2:00 по обіді
22.	ім. Доньки України	Флин Флон	7:30 веч.
23.	ім. Доньки України	Томсон	7:30 веч.

ISSN 0380-2140

P 31-O OCT 77
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2